

Žižkovské listy

Nezávislý měsíčník pro občany Žižkova a Královských Vinohrad

A close-up portrait of a young woman with short, light brown hair and bangs. She has freckles and is looking directly at the camera with a neutral expression. The background is blurred, showing green foliage and dark structural elements.

Hana Vagnerová

V herectví jen jiskra nestačí!

Kontroverzní penězovod do žižkovského fotbalu
Jak přežít v džungli

KOMPLEXNÍ SLUŽBY ODPADOVÉHO HOSPODÁŘSTVÍ:

- Svoz a odstranění komunálních odpadů
- Separace a využití komunálních odpadů
- Přistavování všech druhů kontejnerů
- Sběr, transport a odstranění průmyslových odpadů
- Výkup druhotných surovin
- Provoz sběrných dvorů
- Využití odpadů – výroba alternativních paliv
- Čištění komunikací a péče o veřejnou zeleň
- Sanace starých ekologických zátěží

Service for the Future

GROUP
Member of **FCC**

A.S.A.

www.asa-cz.cz

Klíče za dveřmi

TEXT Petr Hamšík

Velký bratr na vás může číhat za prvním rohem!

Jako každý den opouštíte byt, nazouváte si boty a jistým pohledem naposledy prolétnete předsíň. Vše je, jak má být, a rukou zkušeně zabouchnete dveře. Těsně před zavřením hlavou prolétne jasná myšlenka, která ve vás uzrávala již při překročení prahu, pomalu roste, až exploduje v ohňostroj barev. Nemáte klíče. Stačilo by se vrátit o vteřinu zpět a vítězoslavně zastavit neúprosnou dynamiku dveří. Voláte záměčníka a ukazuje se, jak „výhodná“ byla koupě bezpečnostních vrátek, která vám nyní dělají nemalé problémy. Alarm se po vašem rychlém opuštění bytu automaticky zapnul, a když záměčník úspěšně překoná váš práh, potměšile se v nesnesitelném pípání rozezvucí. Skrytá bezpečnostní kamera, jež se zapnula společně s alarmem, nahrává vaše počínání a sbírku domácího videa záhy obohatí další video s názvem „Blbec si zabouchnul klíče“.

Snaha vytvářet neustálý pocit bezpečí a ochrany je opravdu dvousečnou zbraní, která se může lehce obrátit proti vám. Kamery v ulicích si na mnohé mohou „posvítit“, na druhou stranu se pomalu dostáváme do situace, kdy ze záběru nevyjdeme, jak se dozvíte ve sloupku Jana Vobořila. Cítíte se bezbranně a přemýšlíte o „plynovce“? Bezpečnostní specialista Pavel Černý vám vysvětlí úskalí tohoto rozhodnutí. Strach o dítě má každý rodič a dnešní technologie mu umožňují sledovat jeho pohyb takřka na každém kroku. Nedáváte tím však dobrovolně potomka a s ním i vaše soukromí do náruče Velkého bratra? V poslední době se navíc ukazuje, že ochranný pud zachvátil i místní radniční srdce, které obyvatelům Prahy 3 chce podat jen ten „správný pohled“ na svět, a tak se ve všech prostorách úřadu městské části již nezačnete do deníku Metro, E15 či našeho měsíčníku. Správný a kontrolovaný pohled na svět vytváří pro mnohé zastupitele... pardon, pro občany, pocit bezpečí a ten je třeba chránit, to je jasné.

Reálně však bezpečnost v naší čtvrti zajišťují městští strážníci, jejichž práci si obvykle spojujeme spíše s nasazováním botiček. Reportér Roman Peterka s nimi vyrazil na noční výjezd a zjistil, co jejich práce skutečně obnáší. S policisty má však své zkušenosti i Hana Vagnerová, jež ztvárnila mimo jiné i hlavní postavu v seriálu Expozitura, přičemž jsme se rozhovořili nejen o střelbě „vostrejma“. A v objetí boxerských ranafů se dívka jistě necítí v ohrožení, jak se ukázalo z rozhovoru se třemi ženami, autorkami a fotografkou knihy Rozhovory zn. BOX.

Každé zabouchnutí lze správně mířeným kopem dokonale vyřešit, navíc často s příjemnou projekcí krátké grotesky „Blbec si zabouchnul klíče“. Užijte si ji!

10 Rozhovor s Hanou Vagnerovou

Díky účasti v řadě úspěšných seriálů (Expozitura, Výprávy či Zdivočelá země) se z Hany Vagnerové stala vycházející televizní hvězda. Hovořili jsme však nejen o herectví.

16 Reportáž: Na lince 156

Městský strážník je v našich očích spíše „otrapa“, který v modrých zónách nasazuje botičky. Jaká je realita, jsme zjišťovali v nočním výjezdu hlídkového vozu.

26 Rozhovory zn. BOX

Box je zdánlivě bytostně mužský sport. Promluvíli jsme si však se třemi ženami, které právě dokončují knihu rozhovorů s boxery. V aktuálním čísle navíc přinášíme fotoreportáž ze sedmého ročníku amatérského boxerského turnaje O pohár města Žižkova.

36 Rozhovor: Kontrola a mantinely

Expert na radniční periodika Oldřich Kužilek se rozhovořil nejen o připravované novele tiskového zákona, ale také o Radničních novinách Prahy 3.

Redakce Žižkovských listů

01 Jeroným Janíček, vydavatel 02 Petr Hamšík, šéfredaktor
03 Petr Janků, manažer inzerce 04 Tadeáš Haager, redaktor
05 Eva Fryšarová, redaktorka 06 Filip Singer, fotograf
07 Tomáš Stejskal, redaktor 08 Jana Kománková, externí redaktorka

Žižkovské listy

Nezávislý měsíčník pro občany Žižkova a Královských Vinohrad

Žižkovské listy

Kontaktujte nás!

SMS vzkazy a soutěže: 775 448 967

MMS vzkazy a soutěže: 775 448 309

e-mail redakce: redakce@zizkovskelisty.cz

facebook.com/zizkovske.listy

www.zizkovskelisty.cz

Vychází měsíčně | ročník III
Praha, 23. říjen 2012
Registrační číslo: MK ČR E 19344
ZDARMA

šéfredaktor Petr Hamšík

gsm: 734 858 883

e-mail: hamsik@zizkovskelisty.cz

inzerce Petr Janků

gsm: 734 856 333

e-mail: inzerce@zizkovskelisty.cz

redaktor Tadeáš Haager

externí redaktori Roman Peterka, Tomáš

Stejskal, Jana Kománková, Eva Fryšarová

fotografie Filip Singer, Filip Jandourek

vydavatel

SilverTree, a. s.

Ječná 243/39a, 120 00 Praha 2-Nové Město

gsm: 775 587 313

e-mail: predstavenstvo@silver-tree.cz

design a sazba designity.cz

distribuční společnost lavande-event.cz,

Ferda – Česká reklamní pošta

Vydavatel neodpovídá za věcný obsah

uveřejněných inzerátů. Přetisk a jakékoli šíření jsou povoleny pouze se souhlasem vydavatele.

© 2012 SilverTree, a. s.

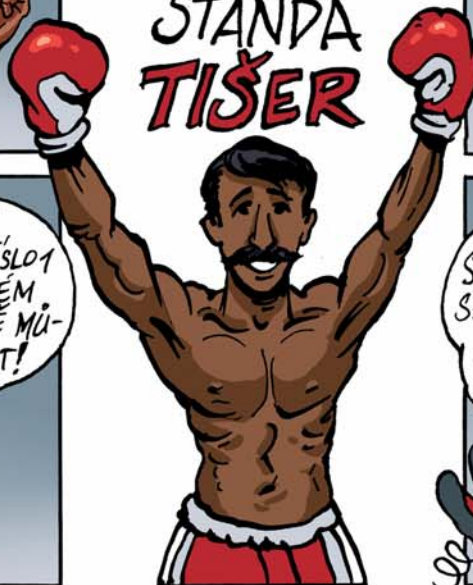
www.zizkovskelisty.cz

www.silver-tree.cz

55
STANDA
TIŠER

Krátce z Prahy 3

TEXT redakce | FOTO Filip Singer

Fotografie z vítězné série devíti snímků Filipa Singera s názvem Loučení s Václavem Havlem: Praha 18.–23. 12. 2011

VÍTĚZNÝ FILIP SINGER

Soutěž Czech Press Photo 2012 zná své vítěze, které porota vybírala z 3719 fotografií od 297 fotografů. Na prvním místě v kategorii reportáž se umístil fotograf Žižkovských listů Filip Singer se sérií Loučení s Václavem Havlem: Praha 18.–23. 12. 2011. „Kategorie reportáže je pro fotografa jednou z nejprestižnějších,“ přiznává Singer a dodává: „Sérii jsem fotil pro mezinárodní agenturu EPA, kdy musíte snímky co nejrychleji odesílat do světa. Musíte být u klíčových momentů, zároveň nemáte čas se rozkoukávat. A přitom se od vás očekává, že odevzdáte dobrou práci.“ A tu odevzdal. Gratulujeme!

PRIVATIZACE A KOTELNA

Dvacátého pátého září se na jednání zastupitelstva Prahy 3 po dlouhých sedmi hodinách schválily především dva důležité body. První se týká nového souboru pravidel privatizace nemovitého majetku. Předkladatel návrhu, místostarosta Matěj Stropnický, vyzdvihuje především vytvoření pěti- a deseti procentních slev pro nájemce, kteří by pět či deset let byt neprodali dál. Opozice nicméně vyjádřila pochybnosti ohledně ekonomické propracovanosti předložených pravidel. Největší boj se ovšem strhl o návrh vypořádání se s dluhem FK Viktorie Žižkov ve výši 10 milionů, které klub Praze 3 dluží, kdy se koalice TOP 09 – Ž(n)S – ČSSD rozhodla, že za uvedenou částku odkoupí část stadionu tohoto klubu,

konkrétně trávník a přilehlou kotelnu. Do budoucna se údajně uvažuje o postupném odkoupení celého stadionu.

JEN RADNIČNÍ NOVINY

Rada Městské části Praha 3 vydala usnesení, že se v prostorách radnice budou nacházet pouze tiskoviny vydávané městskou částí. Zmizela tudíž všechna periodika, která zde byla volně k dispozici. „My jsme se rozhodli, že do prostor městské části patří periodika vydávaná městskou částí, ostatní jsou komerční média,“ osvětluje změnu místostarosta Matěj Stropnický z Ž(n)S a dodává: „Bylo těžké rozlišovat, kdo by tam směl a kdo nesměl být.“ Podle opozičního zastupitele Pavla Hurdý (ODS) jde o „bezprecedentní pohrdání demokracií a sdělovacími prostředky jako takovými“.

BEZ ÚKOLŮ

Dvě žižkovské základní školy se vydaly na odvážnou cestu. Žáci ZŠ Havlíčkovo náměstí a ZŠ Jaroslava Seiferta už nemusí dělat domácí úkoly. Místo toho školy sázejí na pečlivou práci v hodinách a jejich ředitelky i učitelé se domnívají, že by děti měly mít odpoledne volno. „Máme u nás mnoho dětí ze sociálně slabších rodin, které doma nemají zázemí na učení a úkoly stejně nenosily. Není to tudíž proti dřívějšímu takové změna. Klademe důraz na procvičování, a to nejen v hodinách, ale i ve družinách,“ osvětluje některé důvody ředitelka ZŠ Havlíčkovo náměstí Irena Meisnerová.

Žižkovská soutěž

Nůž má každý muž!

Firma Victorinox se za více než sto let stala synonymem pro dobrý švýcarský armádní nůž. Nesporná univerzalita

jejich „zavíráků“ dodnes ohromuje, včetně vynikajícího zpracování. V soutěži můžete získat ojedinělý záchranářský kapesní model, primárně vytvořený pro hasiče a záchranáře. Má patnáct základních funkcí a s jeho pomocí můžete v nouzi například rozřezat lepené sklo nebo bezpečnostní pásy, pokud zůstanete zaklíněni v autě. Jeho čepel otevřete díky poutku jednou rukou a stěny jsou navíc vyrobeny ze speciálního luminiscenčního materiálu. Stačí správně odpovědět na otázku a mít štěstí.

Otázka: Kdo a v kterém roce vymyslel švýcarský armádní nůž?

Posviťte si na to!

Svítilny již dávno neznamenají pouze klasickou placatou „baterku“, která stěží dosvítíla několik metrů.

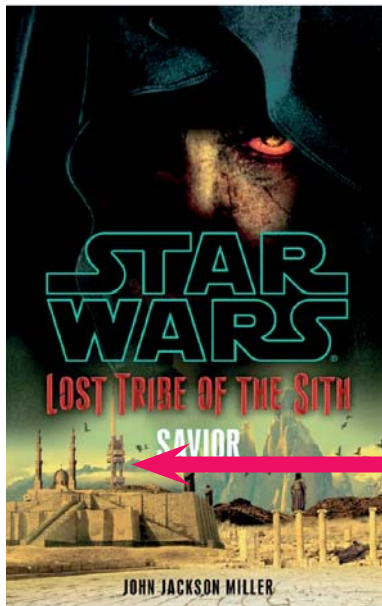
Současné výrobky používající LED diody dokáží překonat i stovky metrů a přitom se vejdou takřka do kapsy. S pomocí svítilny Fenix, modelu E21 můžete svítit až jedenáct hodin s výkonem 52 lumenů, maximální výkon je však 154 lumenů, takže dosvítí až na vzdálenost 134 metrů. Stačí opět správně odpovědět na otázku a mít štěstí!

Otázka: Jak dlouho a v jaké maximální hloubce svítilny Fenix odolají vodě?

Odpovědi posílejte od 29. října do 9. listopadu elektronicky na e-mailovou adresu soutez@zizkovskelisty.cz nebo prostřednictvím SMS na telefonní číslo 775 448 967. Po správném zodpovězení otázky stačí mít štěstí v náhodném výběru výherce!

Krátce z Prahy 3

TEXT redakce | FOTO Filip Singer

ŽIŽKOVSKÁ VĚŽ VE SCI-FI

Nejvýraznější dominanta Žižkova, televizní vysílač připomínající raketoplán ze science fiction, se nedávno opravdu dostal na obálku sci-fi knihy. A to hned do díla ze slavné série Hvězdné války. Výtvarník Dave Stevenson ho zasadil na neznámou planetu v jedné předaleké galaxii opravdu slušivě.

PIVOVAR NA ŽIŽKOVĚ

Už několik měsíců se mohou obyvatelé Žižkova napít vlastního piva. Žižkovského svrchňáka vyrábí Létající Pivovar Nomád, který nemá vlastní varnu a pivo si nechává vařit v různých koutech země. Od letošního podzimu však se Žižkov dočká i pivovaru. Měl by vzniknout v prostorách hotelu Victor v Husitské ulici.

VÁVRA A PLEČNIK

V rámci projektu Dny žižkovského kulturního dědictví se 20. září promítal v kostele Nejsvětějšího Srdce Páně dokument z cyklu Šumné stopy, věnovaný právě autorovi tohoto unikátního architektonického díla, slovinskému architektovi Josipu Plečnikovi. Akci doprovázel koncert klasické hudby.

Plus pro vaše finance

TEXT Radana Světlá | FOTO archiv redakce

Bezpečnost nade vše. Vnímáme svou osobní bezpečnost, bojíme se o svůj majetek, ale často zapomínáme na bezpečné spoření nebo investice.

V první řadě je důležité si vytvořit svůj osobní jednoduchý finanční plán a určit si, k čemu a za jak dlouho budete peníze potřebovat. Pamatujte nejen na kratší časové úseky, ale také na dlouhodobé finance. Důležité je správné plánování a finanční gramotnost.

Abychom vám ušetřili trochu času, vyhledali jsme pro vás nejzajímavější

finanční nabídky – tentokrát ze segmentu spořicíh účtů. Základním pravidlem pro výběr je nerozhodovat se pouze podle výše úrokové sazby. Důležité jsou faktory jako výnosnost, likvidita a rizikovost. Většina kvalitních spořicíh účtů nabízí zřízení a vedení účtu zcela zdarma, výše vkladů a jejich pravidelnost nebo minimální zůstatek na účtu nebývá zpravidla vyžadována, peněžní prostředky jsou klientovi v podstatě kdykoliv k dispozici, a to bez případné penalizace. Pokud učiníme rychlé srovnání základních faktorů, vypočítá nám naše redakční kalkulačka tři zajímavé produkty na trhu: Air Bank s úrokem 2,5%. Klienti, kteří si v akční nabídce doživotní bonus nechali zřídít účet, získali k této sazbě ještě 0,2%. Banka se také zavázala, že co do výše zhodnocení bude patřit vždy

do první trojice českých bank. V těsném závěsu se pohybuje UniCredit Bank: nabízí také sazbu 2,5%, a to pro částky do půl milionu Kč. Částky přesahující tuto částku jsou již úročeny sazbou 1,6%. Z produktů družstevních záložen je to Úrok+ se sazbou až 3,5% z dílny Moravského peněžního ústavu. Úrok+ navíc nabízí zřízení přes internet a denní úročení, což je nejvýhodnější způsob úročení pro samotného klienta. Pokud využijete nastavení produktu Úrok+, nemusíte do konce roku ani platit z úroku daň. Zajímavé produkty naleznete také u mladých progresivních bank, jako je Equa Bank nebo Zuno bank. Lákadel je na trhu mnoho, pečlivě však porovnávejte a spojte s rozumem. ■

Lahodná cesta

TEXT *Blanka Turturro, předsedkyně Slow Food® Prague*

Z vyprávění babiček si pamatujeme na lahůdkový salát od Paukrta, výtečnou macešku nebo uzeniny od Supa. Dnes označujeme kvalitu prostě značkou „Z našeho kraje“ či „Regionální potravina“. Odhalíte, který výrobce se pod nálepkou skrývá? Proč se bojíme pod svůj výrobek podepsat? Značka je moderní a skryje vše, jméno však ručí za kvalitu. Značujeme potraviny jako ovce, jedna předhání druhou. Přes veškerý počet označení se však dozvíme, že cena NAŠEHO masa roste kvůli cenám krmiva pro německé vepře! Mnozí dodnes hledají jména, která znamenala kvalitu nebo výbornou chuť. Určitě však jsou i dobré příklady snaživců a nadšenců, kterým jistě chceme vzdát hold, protože zase startují tradici „jmenných“ výrobků. Hnutí Slow Food představuje konkrétní členy z řady zemědělců, výrobců či lidí z gastronomie, již mají k potravině především respekt a své výrobky pojmenují stejně, jako to dělali starý Maceška, Paukert nebo Baťa: svým jménem. Právě to dává nejlepší jistotu spotřebiteli, kam vyjádřit případnou spokojenost či nespokojenost s jeho kvalitou. Rodinná tradice a hrdost neakceptují akční ceny ani „řetězcovou“ kvalitu. Naopak potraviny bez náhražek či kvalitativních podvrhů, výrobci si své produkty často prodávají sami. Tak se setkáte s panem Olinem Bezchleba, který bude prodávat výrobky své rodinné firmy Via Delicia ve stánku Slow Food pátečního trhu na „Jiráku“. Jelení či králičí paštiku, šípkovou marmeládu či domácí ovocné zavařeniny ze špendlíků, ostružin, pečená jablíčka s karamellem nebo nefalšovaný bezový sirup. Osobně bude podávat informace, jak všechny lahody vznikají a kde je běžně koupíte... No neberte to! ■

Obušku, z pytle ven

TEXT *Petr Hamšík* | FOTO *TV Nova*

Co to je přiměřený zásah? Tato otázka je pro mnohé z nás důležitá, jelikož se můžete dostat do podobné situace jako Richard Frištenský. Ten se stal svědkem zásahu městské policie proti dvojici mladých bezdomovců, kteří konzumovali alkohol na tramvajové zastávce Anděl. Vyhláška opravdu takové jednání zakazuje. Zasahující strážník však ženu strhl na zem, přišlápl nohou a začal jí páčit ruku.

Richard Frištenský se v tu chvíli do konfliktu vložil a podle videa, které koluje po internetu, chtěl zásah strážníků zmírnit. Ti však nepochybně ztratili nervy, pana Frištenského spoutali a podle jeho vyjádření mu přidali krásný zásah pepřovým sprejem. **Městským strážníkům ze Smíchova se podařil „skvělý“ kousek – ještě snížit kredit městské policie, o jejíž práci na Praze 3 přinášíme v tomto čísle reportáž.** Předpis o kompetencích strážníků totiž hovoří jasně – při použití donucovacích prostředků musí strážník dbát na to, aby „nezpůsobil osobě újmu zřejmě nepřiměřenou povaze a nebezpečnosti jejího protiprávního jednání.“ Jinými slovy: aby někoho neztloukl do krve obuškem třeba za to, že kouřil na zastávce autobusu a neuposlechl výzvy strážníka, aby toho nechal. Zásah proti panu Frištenskému se zdá být neadekvátní, tím spíš, když mu aktuálně hrozí čtyři roky za mřížemi za násilí proti úřední osobě. **Jaké jsou tedy kompetence městské policie?** Jejich rozpis přineseme v článku na našich webových stránkách. ■

Cizincem na Žižkově

TEXT *Joe Montalvo*

Než jsem se přestěhoval na Žižkov, žil jsem sedmáct let v Orlandu na Floridě, které je mimo jiné i domovem Mickey Mouse. V posledních dvou letech je však Orlando uváděno jako páté nejnebezpečnější město v celé Americe. Zdá se, že se z populárního myšáka stal gangster, jenž si k opasku připnul pistoli a každou noc řádí po celém městě. Ale na vše si lze „zvyknout“ a záhy se přistihnete, že nosíte pět dolarů v kapse a zbytek peněz v botě. Když se vás pak někdo pokusí okrást, podáte z peněženky se smutným výrazem „poslední“ pětidolarovku. Víc přece nemáte! Kdybyste však jeli na Floridu a narazili byste na desperáta Mickey Mouse, raději se ujistěte, že v druhé kapse nosíte také kousek sýra.

Netřeba říkat, že když jsem se přestěhoval na Žižkov, cítil jsem se mnohem bezpečněji než na jakémkoli místě v Americe. Praha má samozřejmě své problémy, jako jsou kapsáři a podobné „maličkosti“, ale to je pořád lepší než se s kudlou u krku nechat okrást. Mám pocit, že Žižkov je opravdu bezpečné místo, přesto všichni moji zahraniční přátelé s sebou nosí nože. Svořně pak tvrdí, že je to jen na vyčištění marihuanových dýmek nebo ke stylovému dlouhání nehtů. Ať už trpěli v domovské zemi jakoukoli paranoiou, přivezli si ji i na Žižkov. Z mých českých přátel se nikdo nošením zbraně neobtěžuje. Je sice pravda, že Češi dovedou být čas od času divočejší a „pod parou“ je popadne útočná nálada, ale na Chucka Norrise si hrají málokdy, na rozdíl od veškerých hospodských rvaček, co jsem viděl za oceánem. Největší zlodějina, kterou jsem v žižkovském podsvětí zaregistroval, je šedovlasá dáma v květovaných kalhotách a tričku s želvami Ninja, která po nocích obrábí hospody a snaží se přesvědčit ožralé štamgasty, že koupit si plyšového beznohého pejska s jedním očkem a přispět tak na charitu je skvělý nápad. Její lehce nepřičetný pohled je zárukou úspěchu a drobné se jí jen sypou.

Amerika je krásné místo na návštěvu, ale místo, kde mohu peněženku nosit v kapse namísto v botě, je mi mnohem bližší.

Na žižkově
bydlej šoro
všichni mají mamara!i..
... TAKŽE... MILUJU žižkov!!

Janča
Vagnerová!

V herectví jen jiskra nestačí!

TEXT Petr Hamšík | FOTO Filip Singer

Za dvě hodiny mělo začít představení na jevišti Švandova divadla, v němž energická Hana Vagnerová vystupuje v jedné z hlavních rolí. Mladá herečka, jež dala tvář například seriálové Tereze Hodačové z Expozitury či Zuzaně v seriálu Vyprávěj, hned na úvod rozhovoru prozradila, že v představení vlastně zaskakuje a na naučení celé role měla slabý týden času. V herecké branži se fotografická paměť jistě hodí!

V ČESKÉM RYBNÍČKU

Původně jste se hlásila na hodně odlišné vysoké školy. Jak se z potenciální matfyzáčky stane herečka?

Je pravda, že s hereckou profesí se spíše spojují humanitní vědy, literatura či filozofie, ale ty mi nikdy nebyly blízké. Oba rodiče sice vystudovali matematicko-fyzikální fakultu, a tedy jistou racionalitu mám v rodině. Říká se, že v herectví a v matematice se používají naprosto odlišné hemisféry, což podle mě není úplně pravda. Při ponoření do postavy samozřejmě musíte zapojit svou emocionální stránku, na druhou stranu vám rozhodně pomůže o charakteru opravdu přemýšlet. Já jsem matfyz na rozdíl od Martina Myšičky z Dejvického divadla nedokončila, dokonce jsem tam ani nenastoupila.

Herecká branže je u nás docela malý rybníček, kde se všichni znají. Negativem často je i to, že si režiséři vybírají stále stejnou skupinu herců – už patříte do nějakého klanu?

Tak bylo by skvělé do klanů patřit. Můj režisér by na mě vždycky myslel s nějakou roličkou. (směje se) Ale myslím si, že to jde i bez toho. Samozřejmě to není pořád růžové, z role do role také nejdou pořád. Na druhou stranu nemusím vůbec řešit, zda nejsem v nějakém projektu jen proto, že si mě režisér zařadil do svého „klanu“.

Jsou v českém prostředí důležité manažer nebo manažerka?

Sám jste zmiňoval, že u nás plaveme v malém rybníčku, kde se většina lidí zná. Aktivní filmoví režiséři navíc chodí do divadel i do škol a mají povědomí o nové herecké generaci. Moje manažerka se

mnou především řeší smlouvy, abych nepodepsala nějaký papír, jenž by mi zakázal natáčet cokoli jiného po dobu následujících deseti let. Samozřejmě trochu přeháním, ale díky tomu se mohu plně věnovat své práci. Agenti, respektive manažeři a manažerky, v rámci prosazování svých herců do projektů mají podle mě smysl spíše na celoevropské úrovni kvůli propagaci. V tu chvíli to asi potřebné je.

NEVYDŘENÉ HERECTVÍ A RYCHLÉ TEMPO

Před hereckou kariérou jste okusila i život modelky. Co mají obě profese společného a v čem se liší?

V modelingu musíte každou vteřinu myslet na to, jak vypadáte, zatímco v herectví je to přesně naopak. Vzhled není důležitý, počítá se váš výkon a uvěřitelnost postavy. Konec kariéry modelky se v dnešní rychlé době posunul takřka ke dvaceti letům. V případě topmodelek samozřejmě

i později, ale to už ta holka v sobě musí mít nějakou podstatnou jiskru. V herectví však jen jiskra nestačí – to je častý omyl mnoha modelek...

Je možné herectví doslova vydřít?

Možná částečně, ale pokud není talent, tak vám sebevětší dřina nepomůže. Samozřejmě v základu divadelního herectví je technika, kterou si osvojujeme na DAMU, například velké jeviště vyžaduje trochu jiný přístup, kdy musíte umět zahrát intimní věc stejně silně pro první řady i pro nejvzdálenější balkon. Některé věci se však nenaučíte – například se na jevišti objeví deset lidí a diváci se jako jeden muž shodnou, že od začátku představení sledují konkrétního herce, a nikdo vlastně neví proč. A právě tenhle člověk na sobě vůbec nemusí pracovat, chlastá od rána do večera a na jevišti bude stejně dokonalý. Vedle něj budou stát dřiči, které lehce zastíní. Je to možná nespravedlivé, ale talent se nenaučíte. →

Lze říci, že divadelní škola připravuje studenty i pro filmové herectví?

Za mých studií existoval pokus víc se propojit s filmovou akademií, kdy by se filmoví studenti věnovali v rámci školních prací i divadelním hercům. Nakonec to však ztroskotalo. Je to škoda, mnoho mladých herců na konkurzu pohoří právě proto, že hraje „moc“. Správná výslovnost, dořikávání slov, vše, co do nás hustili na DAMU, přivádí filmového režiséra k běsu. Když slyším poznámku: „Prostě normálně mluvíte,“ tak bývá zle. (směje se) Právě díky tomu může ve filmu prorazit i naprosto nezkušená holka, a v případě divadla je to přesně naopak. Navíc je dnes všechno strašně rychlé, herci jdou z jednoho nekonečného seriálu do druhého,

a tam jim nikdo nic nevysvětlí. Není čas.

Je podobné tempo i při natáčení seriálu Vyprávěj?

Tam se našťestí točí tak pět obrazů denně, zatímco v rámci českých tele-novel je to i přes dvacet obrazů. Biser Arichtev, režisér seriálu Vyprávěj, se tak může hercům více věnovat.

V Expozituře jsem takřka všechny scény zvládla bez zastoupení sama.

Naopak seriál Expozitura vyvolal velký zájem médií...

To bylo dané především faktem, že Expozitura byla velmi drahá, tudíž televize Nova dělala vše pro to, aby ji prodala. Výsledkem byla situace, kdy pořád někdo volal se žádostí o rozhovor. Cítila jsem, že bych seriál měla propagovat, takže jsem skoro vždycky souhlasila. Rozhovorů jsem dala snad o tři sta víc, než jsem měla. Byla jsem v každých druhých novinách, články se podobaly jeden druhému a dostal jsem pocit, že je to zbytečné...

Média ve vašem případě vytvořila i fiktivní rok narození!

Zde je krásné vidět, jak všichni opisují. Někdo uvedl, že jsem se narodila v roce 1981, a už se to bez ověření šířilo dál. Několikrát se mě pak ptali: „Jak prožíváte třicetku?“ Takže nijak – třicáté narozeniny budu slavit až příští rok.

STŘELBA, HONIČKY A NORMALIZACE

Mnozí, převážně zahraniční herci procházejí v rámci svých rolí fyzickou přeměnou – kde je pro vás hranice, co jste pro roli ochotna podstoupit?

V Čechách podle mě existuje taková top pětice, možná deset herců či hereček, kteří si mohou dovolit pracovat pouze ve filmu. Tehdy si kvůli postavě můžete oholit vlasy či ztloustnout dvacet kilo. Při natáčení seriálů, zkoušení a večerním hraní v divadlech kompletní fyzická proměna nepřichází v úvahu. Ale na druhou stranu – nikdy neříkej nikdy. Může přijít natolik odvážný a zajímavý projekt, že třeba těch dvacet kilo opravdu přiberu. (směje se)

Jistou přípravou na roli Terezy Hodačové v seriálu Expozitura jste však musela podstoupit...

Expozitura byl mimořádný projekt. Televize Nova jej velmi dobře zafinancovala, v rámci příprav jsem měla i trenéra, který mě dostal do kondičky. Měli jsme k ruce profesionály, kteří se nám věnovali včetně takových věcí, jako je střelba „vostrejma“.

Zúčastnila jste se i reálných policejních výjezdů?

To tedy ne – asi bych jim to celý zlikvidovala. (směje se) Když jsme byli na střelnici, tak jsem policajty po třech výstřelech zničila zbraň.

Nechala jste se v nebezpečných scénách zastupovat?

Náhodou jsem všechno zvládla! Náhodou jsem všechno zvládla! Na place byla kaskadérka, která měla za mě občas zaskočit, ale když nad tím tak přemýšlím, tak k tomu prakticky mockrát nedošlo. Například jsme natáčeli honičku, kdy režisér většinou zdůrazňoval, že je málo času na to, aby se kaskadérka převlékala do mých šatů, a už se jelo naostro. Ve výsledku natáčení Expozitury to zas tak složité nebylo, pokud nepočítáte střelení nebo zápasy, při nichž jsem od režiséra Pokorného dostávala pokyny typu „musíš ho prostě mlátit, no!“, a když jsem se na něj obořila s obavou, že zmlátí on mě, on jen lakonicky poznamenal: „Tak to budeš mít blbý...“

Zmiňovala jste určitý shon, který u nás panuje. Je to stejné i v případě seriálu Vyprávěj, nebo máte šanci se na dobu normalizace nějak naladit?

Žádného dobového experta v rámci natáčení nemáme – vše probíhá v rovině tvorby scénáře. Před Vyprávěj jsem hrála i v seriálu Zdivočelá země, která tematicky pokrývá drsnější podobu daného období. Právě v rámci Zdivočelé země jsem přemýšlela, jak bych se v dané situaci zachovala, zda bych podepsala Chartu. Doufám, že bych tu odvahu měla.

Ve Vyprávěj všechny postavy procházejí dlouhým časovým obdobím. Vy jste dokonce prožila i seriálový porod!

Zrovna u něj si maximálně mohu představovat, jak to asi je, ale osobní zážitek tím nenahradím. Taky mi hbitě radili zkušenější kolegové. (směje se) Tvůrci navíc zvolili cestu, kdy se jednot-

livé postavy podle věku nepřeošazovaly – pokud samozřejmě nešlo o malou holčičku. Stejně je vtipné, když hrají pětatřicetiletou matku sedmnáctileté dcery. Tu hraje holka, které je třiatdvacet let. Před klapkou si tak povídáme, na jakém koncertě jsme včera byli, ale jakmile se zapne kamera, tak povídám: „Majdo, v deset opravdu doma!!!“

Na Novoměstském hrnci smíchu jste za roli Zuzany ze seriálu Vyprávěj získala cenu za Televizní objev roku. Pomohla vám k dalším projektům?

Herectví dosti máte – navenek se zdá, že máte práce nad hlavu, ale opak je pravda. U mě například šla v televizi najednou Expozitura, Vyprávěj a televizní film Hasiči, což byla vlastně práce za poslední tři roky (seriál Expozitura ležel již natočený dva roky v šuplíku, pozn. redakce). Všichni mě tehdy plácali po zádech se slovy „ty frčíš, co?“, zatímco já jsem seděla doma a dumala, z čeho zaplatím nájem. Ale takhle to chodí, navíc si nemám na co stěžovat.

MEZI DIVADLEM, FILMEM A TRAMPOLÍNOU

Co v současné době chystáte pro divadelní prkna?

Aktuálně máme v Rubínu premiéru divadelní hry od Petra Kolečka s názvem Zakázané uvolnění. Režíroval to Daniel Špinar a v podstatě jde o setkání tří žen, které v takové hořké komedii rozebírají své životy, muže a pohledy na svět.

Chodíte na castingy?

Pokud mi zavolají, tak jdu hned. Podle mě jsou konkurzy hodně důležité: i když vás nemusí vybrat, tak se alespoň seznámíte s režisérem. Nemusíte se hodit do aktuálního projektu, ale mohou zavolat jindy. Rozhodně nepovažuji castingy za něco

Castingy rozhodně nejsou ponižující, spíše mě štve, když mě nepozvou.

ponižujícího – naopak mě spíš štve, když mi nezavolají. To si pak říkám: „Doprčic, proč jsem nebyla na konkurzu na tohle?!“ (směje se)

Zahlédneme vás v nejbližší době na stříbrném plátně?

Nejblíž má premiéru asi skvělý snímek Bez doteku, což je celovečerní debut takřka nejmladšího filmového režiséra u nás Matěje Chlupáčka, kterému je pouhých sedmáct let. Příběh vypráví o mladé holce, která utíká do snového světa, přičemž já tam hraju takovou sviňu, která hlavní zneužívané hrdince moc nepomůže.

Zdá se, že mnoho vašich rolí je emočně či fyzicky náročných – jak relaxujete?

Dá se říci, že svou práci stále ještě nejsem přesycená. Nicnedělání nemusím, takže jsem z přílišného volna spíše naštvaná. Každý však občas potřebuje vypnout ➔

V seriálu Expozitura zvládla většinu náročných scén Hana Vagnerová bez pomoci kaskadérky. (Archiv TV Nova)

V seriálu Vyprávěj hraje Hana Vagnerová postavu Zuzany (© Česká televize / Drameďy production), v Expozituře ztvárnila naopak hlavní roli Terezy Hodačové (Archiv TV Nova).

a vyčistit si dokonale hlavu, což v mém případě probíhá při skákání na trampolínách. Děláme různé akrobatické prvky, kdy se musíte na své tělo dokonale soustředit, abyste si nic neprovedl. Nemyslíte na blbosti. (směje se)

Jste při tom nějak jištěná?

To není potřeba. Máte trenéra a ten dává záchranu. Já jsem o těch trampolínách hodně mluvila v rozhovorech po Expozituře, a najednou je tam narváno!

Takže jste taková průkopnice. Do jakého sportu se vrhnete nyní?

Asi jo – a nikomu o něm nebudu říkat! (směje se) Když mám volno, tak také ráda cestuji, což jsem měla dlouhá léta hodně limitované tím, že jsem se bála létat. Toho mě pak zbavil Kuba Prachař, který objevil leteckou medicínu – koncentrované bylinky, jmenuje se to Bachovy kapky. Mě to zbaví tak na čtyři hodiny negativních emocí, mají se kapat tak čtyři, já si jich dám třicet a jsem dokonale v pohodě.

Jak mnoho vašich kolegů je na volné noze? Jak se vyrovnáváte s nejistotou, která je s tím spojená?

Byla jsem dva a půl roku ve stálém angažmá Městských divadel pražských, a to byla zkušenost k nezaplacení. Pro mě však bohužel v negativním slova smyslu, neboť jsem přesně věděla, co v průběhu celého roku přijde. Že budu hrát tohle, následně zkoušet tamto a vše je takřka napevno dané. Zároveň máte mnohem menší možnosti účastnit se v jiných projektech. Ať už to je film či televize. V tuhle chvíli mám svou kariéru pevně v rukou a musím se snažit, což je velmi pozitivní i v tom, že člověk ne-

zleniví. Nejistota se mnou občas cloumá, kdy si někdy říkáte: „Panebože, už nikdy nebudu hrát!“ Život se může za měsíc totálně změnit, ale s tím se člověk naučí žít.

Navštívila jste i Show Jana Krause – snažila jste se, aby vás na něčem „nechytli“?

Když mi z produkce zavolali, tak jsem vnitřně vyhrkla, že nikam nejdu. Nikdy! Kdysi jsem viděla některé díly Krausovy talkshow, kde zničil velmi bystré a chyt-

Jsem na volné noze a musím se snažit. Aspoň nezlenivím!

ré lidi! Pak mi však několik přátel řeklo, že je už mnohem hodnější, než býval. A naštěstí je to pravda – polevil. Kryštof Hádek to například vyřešil šalamounsky – odpovídal jednoslovně. Tak jsem si řekla, že se nebudu pouštět do rozvitých souvětí. Ale moc mi to nepomohlo. (směje se)

Pocházíte z Jižního Města, kde hodně působí specifický genius loci. Každá

pražská čtvrť je však specifická. Jaký genius loci má Žižkov pro vás?

Pro mě má stále odér opravdu drsné čtvrti v kombinaci s temnějšími zákoutími, množstvím hospod a nočních rvaček. Kdo je ze Žižkova, tak přežije všechno; zároveň jeho obyvatelé jsou na svou čtvrť velmi hrdí. To například na Jižáku nenajdete. (směje se) Je pravda, že když jdu nočním Žižkovem na tramvaj, tak si často říkám, už abych byla doma.

Nedávno jsem vás zahlédl v reklamě na tvaroh. Čím je pro vás reklamní branže? Někteří čeští herci se jí programově vyhýbají...

Fakt, že spojím své jméno s určitým výrobkem, jsem poměrně dlouho řešila, ptala se přátel a známých. Jedna castingová režisérka mi v tomto ohledu řekla velmi jednoduchou pravdu: „Nějak si člověk vydělat musí.“ Na jedné misce vah je roční účást v nekonečném seriálu, na druhé pak jedna reklama. V tu chvíli je pro mou hereckou svobodu mnohem lepší právě jedna reklama. Je to otázka peněz a díky reklamě se budu moci účastnit několika zajímavých projektů. A kromě toho – ten tvaroh je fakt dobrý! (směje se) ■

Hana Vagnerová se narodila 21. února 1983 v Praze. Vystudovala pražskou DAMU, prošla stálým angažmá v divadle Rokoko a v současné době je na volné noze. Věnuje se divadelním projektům ve Studiu Rubín či Švandově divadle, objevila se v řadě českých seriálů od On je žena! přes Zdivočelou zemi, Expozituře až po Vyprávěj.

Hledím Miroslava Váni

TEXT Tadeáš Haager | FOTO Filip Singer

Cestou na střelnici v Kapslovně jsem se připravoval na cokoli. Milovníci zbraní zamilovaní do estetiky hummerů, bojových plemen a švabachu. Co jsem ale nečekal, že objevím, byl sportovní klub biatlonistů, houf dětí se vzduchovkami a až „hrabalovsky“ malebné zákoutí staré továrny plné sportovců. To vše pod předsednickou taktovkou Miroslava Váni.

První generace žižkovských biatlonistů měla ve svých řadách právě i Miroslava Váňu. Nadšení, které v něm vzbudil jeho trenér, mu vydrželo od čtrnácti let dodnes. Byl to právě on, kdo prolomil desetiletí trvající období nezdarů a pro svou čtvrt, ale vlastně pro celou Prahu vybojoval nejedno vítězství a cenný kov. Dnes je předsedou klubu Kapslovna a výsledky i z právě proběhnuvšího mistrovství republiky jasně ukazují, že slavná tradice pokračuje dál. Interiér klubu vyta-petovaný diplomy, plaketami a obložený poháry tuto skutečnost jen podtrhuje. Lesk trofejí ale jasně kontrastuje s jinak skromnou a zubem času ohlodanou stavbou, dříve patřící do komplexu továrny na munici Sellier a Bellot z devatenáctého století. „Žijeme z toho, že pronajímáme naši střelnici, takže kromě biatlonistů k nám chodí i celá řada jiných lidí, kteří si chtějí zastřílet nebo si teprve dělají zbroj-ní průkaz. Z těchto prostředků a ze spon-zorských darů financujeme provoz klubu i naše další aktivity. Prvního dubna už od roku 1976 probíhá například tradičně coby zahájení biatlonové sezony závod Žižkovská stuha,“ vysvětluje Miroslav Váňa na lavičce před domem, zatímco se do záznamu diktafonu pevně zařezávají výstřely z malorážek.

Jací jsou však návštěvníci střelnice? Jedná se o zaryté milovníky zbraní, kteří vzhlížejí k potetovaným žoldákům

Chodil jsem cvičit do Tesly Žižkov, kde jsem se o biatlonu poprvé dozvěděl.

s velkými kalibry, nebo je skutečnost prozaičtější? „Většina lidí sem chodí za sportem. Ať už jim jde jen o střelbu nebo právě biatlon. Řada z nich sem ale přichází i za odpočinkem. Pokud chcete nastřílet dobré skóre, tak se mu-

síte doopravdy uklidnit a přestat myslet na starosti, které se v hlavě během dne nastřádaly. Vlastně ze stejného důvodu si někdo jiný sedá v kavárně k dortu se šlehačkou,“ směje se předseda klubu.

Pokud střelnice a sportovní klub působí jako svět sám pro sebe, neznamená to, že by jeho předseda před okolím uza-víral. Třicet šest let mezi místními terči nesporně zapůsobí a rodilý Žižkovák má ke své čtvrti vřelý vztah, byť vzpomíná často na půvab míst, která odvál čas. „Bydlel jsem v Roháčovce, v domě, který už dnes nestojí. Chodil jsem cvičit do Tesly Žižkov, tam jsem se vlastně i o biatlonu poprvé dozvěděl. Na Pražačce, kde dnes žiji, to bývalo také krásné. Jako kluk jsem hodně často jezdil mezi rodinnými domky, které už také zmizely. Spoustu krás-ných vzpomínek mám ale i na Vítkov,“ vypočítává. Zatímco mezi námi probíhají

skupinky mladých dorostenců, přímo Váňovy dcery ve šlápějích svého otce nevykročily. „Svoje děti jsem chtěl k biat-lonu vést, ale nepovedlo se mi to. Naštěstí jsem v nich však dokázal probudit lásku k něčemu jinému, k přírodě. Jako kluk jsem se tady na Žižkově přihlásil do turis-tického oddílu, který zde fungoval místo skautů. A moje dcery po revoluci právě celé dětství ve znovuzrozeném skautu prožily.“ Se stejnou otcovskou hrdostí mluví i o přítomných juniorech, kterých by ale podle trenérů Kapslovny mohlo být i mnohem více. „Jedna z našich ju-niorek získala první místo, zvítězili jsme i v dospělé kategorii, Vítek Smetana mezi staršími muži získal třetí místo. A obecně se dá říct, že v posledních letech máme skutečně dobré výsledky,“ pronáší s pýchou v hlase Miroslav Váňa. ■

Na lince 156

TEXT *Roman Peterka* | FOTO *Filip Singer a ČTK*

Jejich revírem je Praha 3 a jejich pravomoci jsou omezené. Jejich protivníci jsou opilci, hospodští rváči, násilníci i zloději. Muži i ženy z městské policie pracují ve dne v noci. Jejich úkolem je chránit naši bezpečnost.

Je vám patetický prolog povědomý? Ne náhodu. V trochu jiné podobě tvoří úvod k německému akčnímu seriálu o dálniční policii Kobra 11. Tam jde ale spíše o kradená auta a zběsilou rychlost, než o omezené pravomoci. Někomu může připadat legrační srovnávat strážníky městské policie s hrdiny akčního seriálu, nad jejichž statečnými činy určitě řada diváků žasne. Vždyť městská policie je tu jen od toho, aby „prudila“ s pokutami za špatné parkování. Nic kloudnějšího přece strážníci neumějí a ani dělat nechtějí. Vyrazili jsme proto na noční výjezd s hlídkovým vozem policie do zákoutí Žižkova a ukázalo se, že je výše zmíněný pohled hodně zjednodušující.

„Lidé nám často nadávají, že nic nedokážeme, že umíme jen vypisovat parkovačky, že jsme k ničemu, že jsme bezmocní a neschopové, které by nikde jinde než u městské policie nevzali. Ale jen do chvíle, než se stane, že najednou

něco potřebují a my jim pomůžeme situaci vyřešit. Pak jsme zlatí kluci, šikulové. Pak téhož člověka zastavíte za přestupek a jste zase ten „prudící bezmozek“, co nemá nic užitečnějšího na práci,“ krčí rameny jeden z dvojice našich průvodců po tajemstvích noční Prahy 3,

Lidé nám nadávají do bezmozků, ale jen do chvíle, kdy něco potřebují.

strážník Jiří Matějček. Spolu s vedoucím dnešní noční směny Pavlem Arucidisem tvoří posádku hlídkového vozu, který zajišťuje prioritně výzvy z linky 156. A v mezidobí se věnuje běžné hlídkové činnosti. Pojem tísňová linka tu nemusí vždycky znamenat, že by muselo jít o otázku života a smrti. Může to být cokoli – od stížnosti na rušení nočního klidu přes hledání zatoulaného psa až po

případy domácího násilí nebo hospodských rvaček. Tím, že jsou stále v terénu, se občas nachomýtnou k situacím, které už tak úplně nesouvisí s prací policejní, ale spíš záchrannou – v kufru auta proto mají kromě takových věcí, jako jsou neprůstřelná vesta či plexisklový štít, také například barel s vodou nebo rozšířený záchranný balíček, kde je nejen lékárnička se vším potřebným pro ošetření nejrůznějších zranění, ale třeba i defibrilátor – přístroj, který pomocí elektrického výboje umí obnovit správnou činnost srdce.

PARKOVAČKY NEJSOU Z PLEZÍRU

Samozřejmě i to nešťastné parkování patří k náplni práce strážníků. V noci ale moc ne. „V posledním půlroce jsme výrazně omezili aktivní vyhledávání dopravních přestupků v nočních hodinách, hlavní pozornost naši strážníci věnují zajišťování veřejného pořádku a závadovým osobám – konfliktně jednajícím bezdomovcům,

narkomanům a podobně," potvrzuje i „vrchní šéf“ strážníků v Praze 3, ředitel obvodního ředitelství městské policie Praha 3 Dušan Machoň. „Samozřejmě pokud narazí na vozidlo zaparkované tak, že překáží provozu, protože stojí v křižovatce nebo v úzké ulici takovým způsobem, že kolem něj stěží projede osobák, natož sanitka nebo hasiči, řeší ho okamžitě," podotýká. V denní směně strážníci řeší parkování podstatně víc – ale nedělají to jen tak pro svou zábavu nebo pro vykazování činnosti, jak se jim zhusta podsoává. Často je k nesprávně zaparkovaným autům volají sami lidé, kteří v dané oblasti bydlí, mají kartu rezidenta a kvůli někomu, kdo jim tu parkuje neoprávněně, pak nemohou zaparkovat v blízkosti svého bydliště. „Samozřejmě že řidičům, kteří neoprávněně parkují v modré zóně, se to nelíbí a mluví o tom, že je zbytečně šikanujeme. Pokud bychom ale parkování neřešili, budou si zase oprávněně stěžovat lidé, kteří v dané oblasti bydlí a tito řidiči jim neoprávněně zabírají parkovací místa," poznamenává

Dušan Machoň. Strážník se zkrátka nezavděčí.

Někdy si zavoláním strážníků ke špatně zaparkovanému autu lidé i vyřizují účty. „Jednu dobu nás pravidelně zásobovala paní, která nás volala na auto svého

Žižkov je plný vybydlených míst, kde aktuálně přebývají lidé bez domova.

bývalého manžela. Nechala mu ho odtáhnout, a jakmile bylo auto pryč, zavolala mu a milým hlasem začala šveholit do telefonu: Miláčku, máš šedivého forda? A parkuješ na Koněvce? Tak ti ho právě odtáhli měšťáci," přidává Jiří Matějček k dobru jednu z mnoha historek.

ODVRÁCENÁ TVÁŘ ŽIŽKOVA

Jedna z prvních výzev na lince 156 nás zavede k muži, který si ustlal přímo na

prahu vchodu do budovy gymnázia na Sladkovského náměstí. Pak zkontrolujeme partnerskou dvojici, která se zabýdla v zadní části areálu žižkovského nákladového nádraží, vyhmátneme dva bezdomovce v lesíku za tratí kousek od Habrové ulice na Jarově a pak dorazíme do vybydleného objektu na Balkáně, který obývá několikačlenná skupinka Romů. „Ještě byste si tu mohli trochu víc uklízet – i když aspoň že to tu jakž takž udržujete," konstatuje Pavel poté, co jsou všichni „prolustrováni". Sice se tu po podlaze povalují různé věci, nicméně proti tomu, co už naši průvodci „nočními krásami" Žižkova měli možnost vidět, je tu ještě čisto. „Když ještě bylo nákladové nádraží v provozu, byly tam vagony, kdy jeden byl určen na spaní a druhý jako záchod – když jste tam šlápl, zabořil jste se až po kotníky," říká Jiří Matějček.

DOMÁCÍ NÁSILÍ I BEZ DOMOVA

O kousek dál v křovinách narazíme na další úkryt lidí bez domova. Vychází paní, která má obličej samou podlitinu, ➔

STRÁŽNÍKŮV OPASEK

pistole CZ 75/85 (ráže 9 mm)

náhradní zásobník

pouta

tonfa (obušek)

slzotvorný prostředek (sprej)

nůž Victorinox Rescue Tool

lékárnička (pěší hlídky)

ruční radiostanice Motorola

kožené/latexové rukavice

už je ale po lékařském ošetření. Pavel ji dobře zná a také ví, kdo je za těmi podlitinami – její druh, s nímž tu sdílí osud bezdomovce. „On se vždycky opije, pak ji zmlátí, ona ale není ochotna proti němu vypovídat – v takovém případě jí ale bohužel není pomoci,“ kroutí hlavou.

S řešením případů domácího násilí se strážníci při své službě také setkávají často – a samozřejmě nejen mezi lidmi bez domova. Často však narážejí na stejný problém – neochotu oběti domácího násilí spolupracovat. „Zavolá žena, že ji manžel mlátí, a my využijeme možnosti, které nám dává institut vykazání. On pak musí na deset dnů z bytu – avšak partnerka ho tam za dva dny vezme zpátky. Co s tím pak máme dělat,“ krčí rameny Jiří Matějček.

LIDÉ BEZ DOMOVA NEZMIZÍ

Mohlo by se zdát, že strážníci toho s lidmi bez domova moc nedělají. Zkontrolují občanky, pokud narazí na někoho kdo je z jakéhokoli důvodu v pátání, zadrží ho a předají policistům. Tato „komunita“ je však v centru pozornosti strážníků poměrně často. „Vypadat nevábně a smrdět není trestné ani to není přestupek,“ říká Pavel Arucidis. „Takže jediné, co můžeme, jsou časté kontroly, kterými je vytlačíme z míst, kde vadí hodně, na místa, kde nejsou tolik na očích,“ potvrzuje Jiří Matějček. Je to nikdy nekončící hra na kočku s myši, aby lidé bez domova „neobtěžovali“ spořádanou majoritní společnost. Hru neefektivní a nevědnou.

Kromě dvojice našich průvodců nástrahami nočního Žižkova, Pavla Arucidise a Jiřího Matějčka, kteří zajišťují službu v hlídkovém vozidle linky 156, hlídkuje v ulicích Prahy 3 dalších deset strážníků městské policie. Dvě dvojice

jsou v dalších dvou vozidlech, která plní podpůrnou funkci – jedno je „botičkářské“ a jedno na odtahy, dalších šest strážníků šlape ulicemi po svých. Pavel Arucidis ještě během služby coby vedoucí směny také čas od času překontroluje ostatní hlídky v terénu.

DIVOKÁ JÍZDA POD MAJÁKEM

Výlet po „bezdomoveckých“ útočištích je v mnoha ohledech zajímavý, ale moje srdce dobrodruha touží po nějaké větší akci. A ta přichází! Operační z vysílačky hlásí, že na sto padesát šestku volala ostra parkoviště na nákladovém nádraží,

Z partičky opilých Bělorusů se vyklubali političtí uprchlíci.

že tu někdo vlezl do kamionu. „Jedeme tam,“ hlásí Pavel Arucidis. „Šlápní na to,“ říká kolegovi. A ten poslechne. Pod rozblíkaným modrým majákem se řítíme stovkou k nádraží – aby ne, podle hlášky, co přišla na sto padesát šestku, to vypadá, že někdo nákladní auto vykrádá. Když však dorazíme k vrátnici, vypadá všechno trochu jinak. Nakonec se ukazuje, že podezřelý muž je řidič, jenž má zítra s kamionem odjet. Zapomněli mu však přivést klíče, tak se rozhodl v kamionu přespat. Hlídač ho vpustil a až poté mu došlo, že by to mohla být jen pouhá bábchorka, a raději zavolal na linku 156. Řidič by svou vizáží dokonale zapadl mezi různé existence, které jsme viděli během naší poznávací cesty po žižkovských bezdomoveckých doupatech. Ukazuje však řidičák, který má úplně na všechno – od osobáku přes autobus a kamion až po traktor, ukazuje i další dokumenty, které napovídají, že historka o klíčích, jež ráno

docestují z Náchoda, bude nejspíš pravdivá. Strážníci ještě prošetří jeho nacionále, a když je výsledek lustrace negativní, popřejí mu dobrou noc.

ŠTO SLUČILOŠ?

Večer se přehoupl přes desátou hodinu, tedy přes hranici, po které už všichni mají nárok na klidný spánek. A to i na neklidném Žižkově, kde jsou hospody doslova na každém rohu, a hlavně v pátek a v sobotu večer to tu žije. Dnes je ale neděle a v žižkovských nálezných – i těch z hlediska rušení nočního klidu nejvyhlášenějších – je pusto a prázdno, mnohde i zavřeno. Nakonec ale přijde výzva z vysílačky. Ve vnitrobloku v Ondříčkově ulici partička ruský mluvících mužů halasí tolik, že na ni lidé, co tu bydlí, zavolali „měšťáky“. Jeden z hlučné čtveřice vypadá, že dohadování se strážníky je pro něj vítaným zpestřením večera. „Ahoj, jak se máš?“ usmívá se na strážníky. „Pánové, jste moc hluční, lidi kolem tady chtějí spát,“ začíná po dobrém Pavel Arucidis. „Što slučilos?“ nechce pochopit potížiště. Jeden ze čtveřice se strážníkům omlouvá, on ale začíná diskutovat. Při kontrole dokladů předkládá průkaz osoby, které byl udělen politický azyl. Další dva partáci teprve na azyl čekají a nechťejí mít zbytečné oplétačky s policií, snaží se proto odvést svého příliš sebevědomého kolegu, který už začíná být na strážníky hodně nepřijemný, pryč. „Myslím, že takhle by si v Bělorusku s policajtem mluvit netroufl,“ podotkne při pohledu za mizejícím potížištěm Pavel Arucidis.

NEVDĚČNÁ PRÁCE. ALE POTŘEBNÁ

Noc ubíhala vcelku poklidně dál. Prolezli jsme ještě několik „vybydlených“ objektů, zkontrolovali pár lidí bez domova a postupně se noc proměnila v ráno. Kolem páté už máme já i fotograf „dost“ a s našimi průvodci se plní zážitků loučíme. Mají před sebou ještě dvě hodiny šichty, až pak budou moct zamířit do postelí. Musím říct, že jim nezavidím. Jejich práce je nevědná a vůbec není jednoduchá. Člověk by při ní snadno vyhořel – pocit, kdy mu každý den někdo nadává, ať udělá, co udělá, je hodně frustrující. Pozitivní zpětnou vazbu zažije při téhle práci jen zřídka. Naši průvodci prací strážníků to ale berou vcelku věcně. Na otázku, proč vlastně tuhle práci, která je plná nepřijemných situací a občas při ní jde o „kejhák“, dělají, odpovídá Jiří Matějček suše: „Někdo to dělat musí.“ ■

Děti pod dohledem

TEXT *Roman Peterka* | FOTO *Filip Singer*

Ztracené dítě je pro každého rodiče tou nejděsivější noční můrou. Dnešní rodiče stejně jako předchozí generace řeší dilema, jak najít rovnováhu mezi bezpečím svého dítěte a mírou jeho osobní svobody. Kdy začít pouštět dítě ven samotné? S nástupem do základní školy? Nebo raději ještě později? Co když se mu něco stane?

Naši rodiče museli jen doufat, že se nic nestane. A samozřejmě se nám snažili vtloukat do hlavy základní pravidla bezpečnosti a nastavit přitom určité mantinely pro náš volný pohyb venku. Když jsme převzali jejich roli, změnila se situace natolik, že díky technologickému pokroku máme možnosti, jak hlídat své potomky, mnohem větší. Dítě je dnes možné mít pod dohledem prakticky 24 hodin denně, a to i když je mimo fyzický dosah rodičovské kontroly.

KOUZELNÁ KRABÍČKA SLEDUJE POLOHU

Systémy GPS dnes už nejsou žádnou žhavou technickou novinkou. Tato tři písmena dnes zná každý, i když třeba tak úplně netuší, co přesně se za nimi skrývá – že jde o síť satelitů, které obíhají kolem naší planety po stanovených drahách a vysílají signál každému zařízení, které je vybaveno přijímačem tohoto signálu. I ti, kdo tohle netuší, dnes obvykle využívají některou z praktických aplikací tohoto satelitního systému, který je využíván k určování polohy, navigaci k cíli či ke sledování vybraného objektu. Auta, ale třeba i dítěte.

Pro úzkostného rodiče, který vidí za každým rohem devianta, to vypadá kouzelně. Dítě dostane přístroj, který může vypadat jako slušivé hodinky – a rodič záhy ví, kde se ratolest nachází. Odpadají

Hranice mezi strachem o dítě a dohledem Velkého bratra je tenká.

chvilky hrůzy, kdy se dítě nevrátí ve stanovený čas zvenku a rodič neví, kde je. A ono se třeba jen zapovídalo s kamarádem.

VE STÍNU VELKÉHO BRATRA

GPS lokátory ale neslouží jen k vyhledání dítěte v případě, kdy rodič dostane strach, že je dítě v ohrožení. Lze s ním prakticky nepřetržitě v reálném čase monitorovat pohyb dítěte. Lokátory umožňují také nastavení tzv. virtuálního plotu – vytyčení prostoru, v němž se může dítě pohybovat. Jakmile hranice tohoto prostoru dítě opustí, lokátor to okamžitě rodiči „naboznuje“. Nepřipomíná to už trochu moc Velkého bratra? Výrobci podob-

ných systémů se samozřejmě zaklínají bezpečím dítěte a také tím, že je lepší, když budou rodiče díky technologii v klidu a pustí dítě ven, než aby ho ze strachu před nebezpečím raději drželi doma u počítače a televize. Podle Markéty Sodomkové, projektové manažerky nadace Naše dítě, která se věnuje ochraně práv dětí, je ale využití těchto systémů k zabezpečení dítěte z etického hlediska velmi sporné. „Jako potřebné vidíme, aby byly děti dostatečně poučeny od svých rodičů o rizicích, která je mohou v životě potkat. Zároveň by měly vědět, jak se zachovat v případě pocitu ohrožení. Domníváme se, že pro zdravý vývoj dítěte je nezbytné, aby si zachovalo pocit svobody a nemělo neustálé obavy ze sledování. Mezi případy, kde by bylo možné zvážit nutnost sledovacích technologií, patří z našeho pohledu pouze děti, kde existuje oprávněné riziko únosu dítěte,“ míní.

NAJDU TĚ VŠUDE

Poněkud sympatičtější v této souvislosti vypadá služba Najdu Tě, kterou nabízí společnost Gope Systems. Služba umožňuje rodiči po zavolání na operační středisko společnosti rychle lokalizovat polohu dítěte na základě lokalizace polohy mobilního telefonu. To sice umí i mobilní operátor, ale... „Mobilní operátor nedokáže tyto polohové informace poskytnout rodiči v případě, že je jím kontaktován. Za určitých podmínek a při splnění zákonných požadavků je schopen je poskytnout policii,“ vysvětluje Mikoláš Herskovič, předseda představenstva společnosti Gope Systems. „Operační středisko Najdu Tě poskytne potřebné informace rodiči okamžitě, a ten je schopen ihned vyhodnotit situaci. V případě požadavku ze strany policie jsou informace expedovány v řádu minut,“ dodává. Výhodou služby z pohledu zásahu do soukromí dítěte je, že s ní nelze provádět kontinuální monitoring ani si „jen tak pro kontrolu“ zpětně dohledávat, zda dítě šlo přesně nařizenou trasou. ■

Jak přežít v džungli

TEXT *Roman Peterka* | FOTO *redakce a archiv Pavla Černého*

Dnešní Žižkov se za několik let proměnil před očima a zdaleka již není tak nebezpečný, jak se kdysi říkávalo. Pořád tu však najdeme místa, kterým je lepší se vyhnout. Navíc je na každém rohu hospoda a taková partička ostrých hochů posilněných alkoholem se snadno může stát iniciátorem konfliktu, z něhož napadený vyjde přinejmenším s pořádnými modřinami.

Jak se ale v případě napadení ubránit? Má člověk začít přemýšlet o pořízení pistole, začít nosit v kapse nůž nebo se zapsat na kurzy sebeobrany a doufat, že v případě potřeby pak zvládne přesilu holýma rukama? Odpověď není úplně jednoduchá. Základem zajištění vlastního bezpečí je totiž prevence. Nejlepší je, když se do situace hrozící napadením vůbec nedostanete. „Zejména v případě žen platí, že je dobré vyhýbat se opuštěným místům, raději si nezkracovat večer za tmy cestu vylištěným parkem a podobně,“ říká odborník na oblast ochrany osob a majetku a instruktor v oblasti výcviku střelby, sebeobrany a bojové taktiky v krizových situacích Pavel Černý. I přes veškerou prevenci se však člověk může dostat do situace, kdy ho někdo jiný napadne – jsou známy i případy přepadení za bílého dne na rušné hlavní ulici. Co pak?

SUPERMANEM SNADNO A RYCHLE? ZAPOMĚŇTE

Jednou z možných cest může být cesta intenzivního nácviku nějakého bojového sportu či sebeobránného systému. Nabídka je široká – otázkou je, co si vy-

Nabídka sebeobránných systémů je v dnešní době opravdu široká.

brat. Bojová umění pocházející z Dálného východu, jako např. judo, karate či kung-fu, nejsou ani zdaleka jen sebeobránnými systémy, přestože jsou propracované a v případě těch, kdo je skutečně ovládají, i účinné. Jejich součástí je i propracovaná etická a filozofická nadstavba, která z nich teprve dělá skutečné umění.

„Pokud vám jde pouze o sebeobranu, neplatte za kurzy kung-fu, stačí, když budete pečovat o svou fyziku, běhejte a každý den stokrát udeřte či kopněte do něčeho měkkého. Do roka máte schopnosti, se kterými si vystačíte v drtivé většině konfliktů, které vás mohou na ulici potkat,“ říká s úsměvem mistr kung-fu, Čechoameričan George O. Husek. Samozřejmě v případě, kdy potkáme podstatně fyzicky disponovanějšího protivníka, jsme ve velké nevýhodě a schopnosti nabyté pravidelným bušením „do něčeho měkkého“ nám nepomohou. Existují ale techniky, které umožňují handicap překlenout. Příkladem je právě kung-fu. „Součástí kung-fu je síla, ale i jemnost, které jdou ruku v ruce. A právě ona jemnost, která spočívá ve správné technice, umožní zvládnout i podstatně silnějšího protivníka,“ říká George O. Husek, který sám není žádný

„vazoun“, ale průměrně vysoký jedinec štíhlé postavy. „Na rozdíl od síly, která se rozvíjí poměrně rychle a už za půl roku jsou vidět velké pokroky, se ale k jemnosti dopracovává člověk dlouhá léta, prakticky celý život“, podotýká. A samozřejmě v případě ozbrojeného útočníka nemusí

Pokud vlastníte zbraň, musíte být psychicky připraven ji použít.

být ani to nejlepší kung-fu nic platné. Neplatí to ale jen o kung-fu. „Dnes jsou módní různé military styly, které slibují z člověka udělat za pár měsíců neporazitelnou vražednou mašinu – jde ale spíš o marketingové řeči než o realitu“, upřesňuje George O. Husek. Pro zástupkyně něžnějšího pohlaví pak je užitečné upozornění, že už vůbec z hlediska sebeobrany nepomohou módní typy aerobiku, které se tak trochu „tváří“ jako bojový systém a někdy jsou přímo i tak propagovány. „Můžeme vás rozhodně ujistit, že taiboo nebo kickbox-aerobic jistě zlepší vaši kondici a vylepší postavu, ale prakticky nulově přispěje ke zlepšení vašich bojových schopností“, uvádí web obranazeny.cz, který obsahuje kompletní informace pro příslušnice slabšího pohlaví, jak se chránit před nebezpečím, které může číhat na ulici.

JE LIBO PISTOLI NEBO SPREJ?

Pořídít si pistoli pro pocit většího bezpečí je samozřejmě možné. K povolení vlastnit a případně i nosit zbraň ale vede poměrně dlouhá cesta – a stojí to i dost peněz. Uchazeč o zbrojní průkaz se musí naučit se zbraní zacházet, prokázat to, že se zbraní zacházet umí, a absolvovat psychologické testy. Možnost nosit zbraň má ale svá úskalí. „Vlastnictví střelné zbraně vám může dost zásadně změnit život“, upozorňuje Pavel Černý. Vlastník zbraně je vždy povinen zabezpečit zbraň proti zneužití jinou osobou. Pokud chce člověk zbraň nosit neustále při sobě, nemůže ji vystavovat na odív za pasem, musí ji nosit skrytě a musí neustále řešit, kam s ní při různých aktivitách – když si jde zaplavat, zaběhat a podobně. „Pokud má být zbraň k něčemu, musíte s ní chodit pravidelně střílet, jinak jste s ní nebezpečný hlavně sobě a všem okolo víc než útočníkovi“, upozorňuje Pavel Černý. Otázkou je také vaše psychická připravenost majitele – či majitelky – zbraně na to ji skutečně použít.

„Na nějaké zastrašování zkušeného kriminálního pistolí spíše zapomeňte, musíte proto uvážít, zda skutečně vystřelíte, v případě vašeho váhání k vám může otrlý útočník v klidu dojít, namířenou pistoli vám prostě sebrat a potom ji případně i použít proti vám – nebyla byste první, komu se to stalo,“ varuje web obranazeny.cz. Ve chvíli, kdy se člověk pohybuje ozbrojen, také nesmí pít alkohol nebo chodit na akce, které jsou zákonem o zbraních a střelivu definovány jako shromáždění, slavnosti či výstavy. A pokud ho někdo napadne a on zbraň úspěšně použije, bude se muset jednak vyrovnat s tím, že někoho zabil, a jednak se připravit na dokazování, že šlo skutečně o přiměřenou formu obrany. Zkušenosti lidí z bezpečnostních složek hovoří jasně. I pro profesionála může použití zbraně, které skončí smrtí útočníka, znamenat nemalé psychické trauma.

V úvahu tak přichází spíše různé „nesmrtící“, nicméně mnohdy poměrně účinné obranné prostředky, jako jsou slzotvorné nebo „nervové“ spreje či elektrické para-

Pro pocit bezpečí jsou ideální paralyzující spreje či teleskopický obušek.

lyzéry, což jsou pomůcky, které dokáží účinně vyřadit na čas útočníka „z provozu“ a zároveň je lze snadno nosit neustále u sebe – třeba v kapse kabátu nebo v kabelce. Hitem poslední doby se stává také teleskopický obušek – poměrně malý váleček, který se máchnutím ruky přemění v dlouhou kovovou tyč. Pádnost úderu

Odborník na bezpečnostní problematiku Pavel Černý doporučuje především obranné spreje či elektrické paralyzéry.

takovým prostředkem je i v provedení laika dostatečná na to, aby mohl čelit daleko silnější osobě. Jenomže i s teleskopickým obuškem nebo slzotvorným sprejem je nutné umět zacházet. Existuje proto řada kurzů, které vám umožní velmi slušně ovládat a adekvátně situaci použít nesmrtící a přitom cenově dostupné obranné prostředky. I přesto stále platí staré moudro, že útěk při napadení, pokud připadá vzhledem k místu incidentu v úvahu, je tou nejlepší možnou obranou. Uvěřit síle stále se zdokonalujících technických obranných prostředků je totiž nesmírně snadné. A nebezpečné zároveň. ■

Plynovkou na útočníka?

TEXT *Pavel Černý* | FOTO *Filip Singer*

Nezřídka, pokud se někdo baví o vhodném prostředku pro vlastní sebeobranu, můžeme slyšet jeden názor: „Známý mi říkal, ať si prý koupím nějakou tu plynovku...“ O co vlastně jde?

Plynové zbraně jsou expanzní prostředky, většinou naprosto nerozeznatelné od existujícího typu pistole či revolveru, které vyvíjejí akustický a zábleskový efekt. Takže lidově řečeno „poplašňák“, který je v rámci kategorie zbraní D volně v prodeji od osmnácti let. Také je z něj možné vystřelovat i speciální nábojky, které v sobě obsahují dráždivou směs. Účel je jasný – v případné sebeobraně situaci má být látka spolu s povýstřelovými plyny vymetena na útočníka.

Názory na tento prostředek coby vhodný obranný nástroj se u expertů z bezpečnostní oblasti povětšinou

shodují. „Plynovka“ se nejvíce zrovna jako nejvhodnější zbraň, a to z mnoha důvodů. Jde zpravidla o objemnější kovový předmět, zároveň je největším problémem i samotný vzhled. Když máte u sebe něco podobného pistoli, dokážete do jisté míry útočníka zastrašit. On však může i zazmatkovat a následně vás v panice vlastní (opravdovou) zbraň zastřelit. Navíc na své poměrně nemalé rozměry a hmotnost toho plynovka zas „tolik neumí“ a podle mnoha odborných názorů s sebou nosíte poměrně omezující ingot, jehož kvality pro nebezpečnou konfrontaci s agresorem nejsou tak vysoké. Do omezeného prostoru nábojky se tolik dráždivé směsi nevejde

a účinek může být mizivý, zvláště v porovnání s obranným pepřovým sprejem. Možnost zásahu se omezuje na krátkou vzdálenost, tedy zhruba na dva až tři metry. K „eliminaci“ protivníka je ovšem nutné zasáhnout přímo obličejovou část. Jenomže pokud plynovou pistoli přitlačíte na tělo útočníka nebo zmáčknete spoušť na příliš krátkou vzdálenost od jeho obličeje, výstřelem jej můžete i zabít. Pořizovací cena této kontroverzní zbraně také není úplně zanedbatelná. Pohybuje se v rozmezí od 800 do 5000 korun.

Co poradit? Pokud chcete nějaký defenzivní prostředek, vždy uvažujte o velikosti investice, zároveň jak těžkou a objemnou věc s sebou budete dennodenně nosit, popřípadě zda hodláte ve jménu zvýšení schopnosti osobní sebeobraný intenzivněji trénovat.

Obvykle tou nejjednodušší a vzhledem k nákladům i jednoduchému výcviku nejvyužívanější eventualitou bývá pořízení vhodného obranného spreje. Je laciný, nevelký a lehký s jednoduchým ovládním. Ty moderní jsou velmi účinné a dokáží zasáhnout agresora až na pět metrů. Některé nejnovější typy v sobě mají zabudována i světla, takže útočníka ve tmě nejen odhalíte, ale i oslníte. Kdo se chce o této problematice dozvědět více, stačí přejít na webových stránkách www.obranazeny.cz či www.eurosecurity.cz. ■

Bezpečnostní expert Pavel Černý v článku zmiňuje úskalí používání plynové pistole při sebeobraně. Zdánlivou výhodou je její vzhled, neboť je těžko rozpoznatelná od klasické krátké palné zbraně. A právě tento její atribut se může ve vteřině nebezpečně obrátit proti jejímu držiteli. **Dokážete odhalit, která ze tří zbraní na fotografii je takzvaná plynovka?** Výherce získá výjimečný zážitek v podobě hodiny strávené s instruktorem na žižkovské střelnici Kapslovna!

KTERÁ JE PLYNOVÁ?

Odpovědi zašlete **od 29. října do 9. listopadu** e-mailem na adresu redakce@zizkovskelisty.cz nebo SMS na telefonní číslo 775 448 967. Stačí mít štěstí při náhodném výběru z doslých správných odpovědí.

(Ne)bezpečnost kamer

TEXT Jan Vobořil | FOTO Filip Singer

Jedním z ožehavých problémů, které dlouhodobě trápí obyvatele velkých měst včetně Prahy, je bezpečnost. Snad i proto lidé často nemají žádné výhrady, když jsou v jejich okolí instalovány bezpečnostní kamery.

Vedle policejních kamer na ulicích se s kamerami stále častěji setkáváme také na úřadech, v obchodech nebo v činžovních domech. Pokud bychom měli přístup ke všem záznamům, tak by nebyl problém zachytit náš pohyb po centru Prahy na film, na němž bychom přecházeli z jednoho záběru do druhého. Činí tyto malé filmy město bezpečnějším? Statistiky pouliční kriminality mluví spíše o opaku.

Klasická bezpečnostní kamera má v zásadě dvě funkce. Jednak může obstarat důkazy, že někdo něco udělal, jednak může působit preventivně. Jako pomocníci v pátrání po identitě kriminálních se záznamy z kamer – možná překvapivě – příliš neosvědčují. A preventivní funkce? Pokud jsou kamery už skoro všude, tak je přece jedno, kde budu dnes krást, řekne si protřelý kapsář a nasadí si tmavé brýle

a kšiltovku. Pokud jsme zrovna okrádání nebo napadení, kamera nám nepomůže. Kamer je totiž už tolik, že na obrazovku se nejspíš nikdo nedívá. A tak se vymýšlejí různá vylepšení, jako jsou kamery, které rozpoznávají obličej, nebo kamery, které nahlásí samy podezřelé chování. To, co je podezřelé, je předem definováno a obecně lze říci, že je to chování nečekané, které vybočuje z průměru. Běháte tam, kde lidé obvykle neběhají, smějete se tam, kde se lidé nesmějí, nosíte v létě kabát nebo chodíte v zimě bez něj? Můžete čekat, že vám na rameno brzy zaklepu policisté, co že to tam provádíte a jestli náhodou nejste terorista. Ony vás ty výstřednosti po čase omrzí. Že jsou takové kamerové systémy jako z nějakého sci-fi filmu? Ale vůbec ne. V minulém roce připravoval instalaci podobného kamerového systému na odhalování podivností dopravní podnik v pražském metru. Jeho dodavatel pak hájil svůj systém tím, že se úspěšně využívá ve věznicích ve Švédsku a v Austrálii. Vskutku působivé doporučení! ■

Lidé s absolutní pamětí

TEXT IT specialista

Představte si, že byste žili ve světě, kde má každý absolutní paměť. Kamarádům prozradíte, že jste se včera nehorázně opili, a oni vám to připomenou na srazu po pětadvaceti letech. V autobuse na vás vědoucně pomrkává řidič, který vás před pěti lety vezl v noční tramvaji. Všichni vás poznávají. Všude. Vědí, kam jste chodil na základní školu a jaké je vaše nejoblíbenější jídlo. Život v takovém světě by možná přinášel řadu výhod, postupem času bychom z něj ale asi zešléli.

Většina z nás však v takovém světě žije, ovšem jen málokdo si to uvědomuje. Takřka každý denně vstupuje do kyberprostoru celosvětové internetové sítě, která vypadá tak krásně anonymně. Každý je ale

dokonalé identifikovatelný, s otevřením webových stránek o sobě mimoděk prozrazuje pěkné množství informací od typu prohlížeče přes nainstalované prvky typu Flash a Java, typ a verzi operačního systému až po rozlišení monitoru. Jak se sami můžete přesvědčit na webové adrese panopticklick.eff.org, počítač do sítě posílá naprosto unikátní (sebe)určení, které může kdokoli vysledovat. Pokud totiž nepoužíváte šifrovaný protokol, jenž tradičně naleznete například při komunikaci s internetovým bankovníctvím, tak od vás létají data jak na podnose, stačí jen natáhnout ruku. Děsíte se, kolik jste toho na sebe prozradili? Naštěstí nemusíte, jelikož dat plyne internetem takové množství, že reálného Tondy Vomáčky

nikdo sledovat nebude, tedy dokud se pro opravdového internetového kriminálního nestane zajímavým. Běžný uživatel na sebe informace totiž prozradí sám a pak je s překvapením zahlcen spamy. Na Žižkově také nepůjdete temnou uličkou, kde se o stěnu opírá skupina podezřelých „týpků“. Stejně tak existují v kyberprostoru věci, co se nedělají. Když se dostanete na stránku, která hlásá výhru v loterii, svůj osobní e-mail byste rozhodně neměli zadávat, o číslo kreditky nemluvě.

Není třeba být paranoidní, stačí jen myslet na to, že vše, co na internetu zadáte, si ta bestie bude pamatovat. ■

Za byt bezpečnější

Nejlepší obrana je útok! A když ne útok, tak alespoň důsledná prevence, která je v ochraně osobního majetku opravdu zásadní. Na co však nezapomenout a kde hledat ve vašem bytě základní body, na které byste si měli dát pozor?

Trezor

Pokud máte doma cennosti, poříďte si trezor, ať vestavěný¹ do zdi nebo volně stojící². Ten bývá většinou těžký a zloděj jej jen tak neodnese.

Detektor pohybu

Odhalí pohyb zloděje a spustí alarm. Mnoho detektorů dokáže vyloučit pohyb zvířat.

Skrytá kamera

Díky kameře napojené na internet můžete kontrolovat svůj byt i v případě, že jste na dovolené. Záznam můžete také nechat spustit jen ve chvíli, kdy se v obraze objeví zloděj.

Okna

Zloděj si nemusí lámat hlavu překonáním bezpečnostních dveří, pokud má snadný přístup přes balkon. Řešení: bezpečnostní fólie, předokenní rolety, vždy zavírejte okna.

Obecné tipy pro lepší bezpečnost bytu

- Zabezpečení bytu je tak silné jako jeho nejslabší část.
- Zbytečně neupozorňujte na svou nepřítomnost – informujte o své dovolené jen nejužší okruh lidí, zajistěte si člověka, který bude pravidelně vybírat schránku na dopisy. Na profilech na sociálních sítích, což dnes znamená převážně facebook, nenechávejte statusy o vašem odjezdu.
- Neupozorňujte na cenné předměty v bytě, večer zatahujte rolety či závěsy, aby nebylo na ulici vidět, co všechno doma máte. Cennosti neuchovávejte na jednom místě, nejlépe však v trezoru.

Dveře

Při každém odchodu z bytu zamykejte. Nikdy nenechávejte klíč na místě, kam by se každý podíval (pod rohožku či do květináče).
Řešení: bezpečnostní dveře, alarm.

Prevence, klíč ke zdraví

TEXT Petr Hamšík | FOTO Mediclinic

Mezi odpověďmi na otázku, co je v životě nejdůležitější, často nalezneme pojem zdraví. O pocit bezpečí v případě našeho zdraví se již léta stará síť ambulaní Mediclinic.

Žižkov je živou čtvrtí, kde se odjakživa žije naplno. Svě o tom ví i MUDr. Ondřej Liška, lékař chirurgické a traumatologické praxe, jež se na Praze 3 stala první vlašťovkou ze sítě ambulaní Mediclinic. „Ošetříme každého, kdo přijde,“ zve do své ambulance MUDr. Liška. Není nutná ani registrace, ani objednání. Mezi nejběžnější úrazy, které MUDr. Ondřej

Liška ošetřuje, patří výrony, záněty a pohmožděnin.

Ordinace MUDr. Lišky patří do celorepublikové sítě ambulaní Mediclinic. Díky systému práce, kdy je lékař ulehčeno od velké administrativy, mají lékaři v síti Mediclinic více času na péči o své pacienty. Ti mohou využít prodloužené ordinační hodiny či telefonické a e-mailové objednání. „Prodloužené ordinační hodiny umožňují návštěvy i pacientům, kteří kvůli svému zaměstnání nemohou ordinaci navštívit během běžné pracovní doby,“ vysvětluje Mgr. Václav Polata, generální ředitel společnosti Mediclinic. Česká republika má podle Václava Polaty takřka nejpropracovanější sys-

tém preventivních prohlídek, chybí nám však jakákoli osvěta. „Češi si stále neuvědomují vedlejší efekty, které zanedbávání pravidelných lékařských prohlídek má. Přitom včasné určení diagnózy může v některých případech doslova zachránit život, o ekonomickém dopadu na celý systém nemluvě.“ Proto k lékaři vyrazte nejen ve chvílích, kdy si ve rvačce narazíte pravačku, ale i tehdy, kdy se můžete cítit zcela zdraví – prevence je totiž základ. Svého lékaře pak můžete najít na webových stránkách www.mediclinic.cz. ■

inzerce

UNICREDIT OTEVÍRÁ NOVOU PBOČKU V PRAZE 3 – ŽIŽKOVĚ

Od 6. srpna 2012 přivítá nová pobočka v Praze na Žižkově své první klienty. Novou pobočku můžete navštívit na adrese Želivského 1859/29. Evropský lídr ve světě financí nadále rozšiřuje pobočkovou síť po celé Praze. Zeptali jsme se ředitele pobočky pana Pavla Horníčka na poskytované služby i podrobnosti aktuální nabídky pro Pražany.

Co nabídnou nová pobočka UniCredit Bank obyvatelům Prahy 3?

Každý klient si u nás může vybrat z široké škály bankovních produktů a služeb. Naše nabídka je atraktivní nejenom pro běžné občany s různou výší příjmů, ale i pro podnikatele a menší firmy. Jsme banka, která jde s dobou, a rozhodně nezapomínáme i na mladší generaci.

Pokud bychom si chtěli v bance otevřít nový účet, jak si vybereme ten nejvhodnější?

Nejprve je dobré se zamyslet, co od svého účtu očekáváte a jak ho budete využívat. V UniCredit Bank máme připraveno několik typů kont podle potřeb klientů, aby si mohl vybrat jak klient, který potřebuje pouze základní produkty a služby, tak i ten nejnáročnější. Pokud požadujete základní bankovní služby a nechcete platit za vedení účtu, doporučili bych vám vybrat EXPRESNÍ Konto. První měsíc získáte od nás dárek v podobě vedení konta bez poplatku. Dále můžete mít vedení konta zdarma, pokud si na něj budete posílat minimálně 10 000 Kč měsíčně nebo splníte podmínku minimálního zůstatku na účtu. Další výhodou EXPRESNÍHO Konta je získání platební EXPRES Karty ihned v pobočce a po telefonické aktivaci tuto kartu můžete hned používat.

Poskytnete služby i začínajícím podnikatelům?

Samozřejmě, že nezapomínáme na podnikatele, právníky, lékaře i majitele malých a středních firem. Navíc jako jedna z mála bank i v době ekonomické stagnace poskytujeme těmto podnikatelům pomoc. Kromě kompletního bankovního servisu od vedení účtu přes úvěry či hypotéky až po individuální poradenství máme pro všechny připravenou novinku, kterou ocení zejména začínající podnikatelé. Veškerou hotovost ze svých provozoven mohou vkládat na účet prostřednictvím inteligentních bankomatů nové generace – a to bez poplatku, 24 hodin denně, 7 dní v týdnu. Vklad se okamžitě připsá na účet a vy si aktuální zůstatek můžete ihned ověřit pomocí kontroly výpisu přímo na bankomatu.

Máte nějaké nové a zajímavé produkty?

Od dubna nabízíme nový spořicí účet PRIMA s exkluzivní úrokovou sazbou 2,5 %, a to bez omezení a dalších podmínek. Minimální částka

platná pro tento úrok může být až do výše 500 000 Kč. Úroková sazba patří mezi jednu z nejvyšších na bankovním trhu a na rozdíl od konkurenčních nabídek je platná až do konce tohoto roku. Tento produkt si můžete zajistit také v našich pobočkách. Nabídka nového spořicího účtu jste mohli zaznamenat i v televizním spotu s českou tenistkou Petrou Kvitovou, která se stala tváří naší banky.

V případě, že momentálně čerpám nějaké úvěry, mohu u vás získat výhodnější podmínky?

Určitě ano. Stávající i noví klienti UniCredit Bank si mohou nově sloučit své úvěry, kontokorenty a kreditní karty do jedné výhodnější PRESTO Půjčky – sloučení úvěrů a navíc kromě úspory získají ihned odměnu ve výši 3 000 Kč. Nabídka platí pro všechny žadatele, jejichž hodnota sloučených úvěrů přesáhne částku 100 000 Kč (bez poplatků za předčasné splacení), zvolí dobu splácení nové půjčky minimálně 60 měsíců a sjednají si pojištění schopnosti splácet spolu s aktivně užívaným účtem v UniCredit Bank, na který jim bude odměna ve výši 3 000 Kč připsána.

Vaše banka získala řadu ocenění za vaši PŘEVÝRATNOU Hypotéku. V čem je tento hypoteční úvěr ojedinělý?

Mezi hlavní výhody tzv. PŘEVÝRATNÉ Hypotéky patří především nižší splátka než splátka úvěru s fixní úrokovou sazbou a pevná odchylka v úrokové sazbě, která nemůže být po dobu 5 let měněna, a možnost mimořádné splátky až 4x ročně. U PŘEVÝRATNÉ Hypotéky stále držíme úrokovou sazbu na úrovni od 2,5 % p. a. Kromě toho jsme od února výrazně snížili úrokové sazby u hypotečních úvěrů s fixním úrokem. U jednoleté fixace hypotečního úvěru je nyní aktuální sazba již od 2,89 % p. a.

Mnoho lidí řeší platby prostřednictvím internetového bankovníctví. Mohu spravovat své účty i jiným způsobem?

V tomto směru rozhodně nezaostáváme, spíše naopak. Na podzim jsme pro klienty připravili novinku: „Banku v mobilu – Smart Banking“. Díky speciální aplikaci mají klienti nejen okamžitý přehled o svých účtech, debetních a kreditních kartách, mohou provádět tuzemské platby, ale také si velmi jednoduše najít nejbližší bankomat nebo zjistit aktuální kurzy zahraničních měn. Aplikace je vhodná téměř pro všechny typy chytrých telefonů, kterou jsou dostupné na českém trhu, aktuálně je to více než 1200 modelů. Tuto novinku ocení nejenom mladší generace, ale každý, kdo chce mít účet vždy a všude pod neustálou kontrolou.

V případě, že bych chtěl získat zajímavé zhodnocení naspořených finančních prostředků, co mi doporučíte?

Pro konzervativnější klienty jsme připravili možnost vložit finance do UniCredit dluhopisů MAXIM. Klienty, kteří se rozhodnou zhodnotit své prostředky, čeká nadstandardní garantovaný hrubý ekvivalentní výnos od 2,50 % p. a. na 2 roky až po 3,50 % p. a. na 5 let, a to již pro investice od 30 000 Kč. V případě potřeby budete mít peníze rychle k dispozici za aktuální tržní cenu. Díky široké nabídce splatností od 2 do 5 let si z naší nabídky vybere opravdu každý.

Co byste rád vzkázal našim čtenářům?

Rád bych pozval klienty z řad občanů a podnikatelů k návštěvě naší nové moderní pobočky, ve které se budou cítit jako doma. Navíc se všichni mohou přesvědčit, že naši hlavní prioritou je osobní a profesionální přístup opravdu ke každému klientovi.

Pavel Horníček
UniCredit Bank, pobočka Praha-Žižkov
Želivského 1859/29, tel. 955 959 886
paha.zizkov@unicreditgroup.cz, www.unicreditbank.cz

Vítejte v
UniCredit Bank

Rozhovory zn. BOX

TEXT Petr Hamšík | FOTO Zuzana Kačerová

Box bývá nezřídka v pánské společnosti tématem číslo jedna. Ale u dam? Zdání klame. I žena může mít něco společného s boxem. U jednoho stolu se třemi „gráciemi“ – vydavatelkou a publicistkou Monikou Urbanovou, sportovní novinářkou Evou Fryšarovou a fotografkou Zuzanou Kačerovou – se záhy ukázalo, že box není zdaleka jen doménou mužů. Nová kniha z dílny těchto dam s názvem Rozhovory zn. BOX bude rozhodně zajímavá.

Kde uzrála myšlenka, že by knihu rozhovorů s boxery měly tvořit právě tři ženy?

MU: Od samého začátku bylo jasné, že na knize budou pracovat dvě ženy. Žena přistupuje k tomuto tématu s jiným pohledem a citem. Kniha rozhovorů nemůže existovat bez fotografií, a tak vznikla myšlenka přizvat pro portréty Zuzanu Kačerovou. Moje vize byla zachytit především „duši“ člověka a ne jeho bojové pózy.

Box je drsný sport. Jaký jste k němu měli vztah před prací na knize?

MU: Box jsem vnímala jako čistě mužský sport, znala jsem ho z vyprávění, protože můj dědeček rekreačně boxoval. Rád chodil do Lucerny na Julia Tormu... Určitě jsem pocítovala respekt a nostalgii a byla jsem zvědavá, jaká je dnešní realita. Rozhodně jsem nebyla zklamaná. Navíc jsme si box prostudovali i z historického hlediska a přesně poznali jeho pravidla. (směje se)

EF: Hodně se zajímám o sport obecně, je mým největším koníčkem a také o něm profesionálně píši. Číslem jedna je u mě volejbal, takže si mě pak kamarádi dobírali, že volejbalistka píše o boxu. Box jsem nikdy intenzivněji nesledovala, proto pro mě byl obrovskou výzvou! Rozhodla jsem se správně, poznala jsem díky knize mnoho zajímavých a milých lidí.

Proměnil se váš vztah k boxu za dobu práce na knize?

MU: Určitě ano. Pochopila jsem, že boxeři mají svou filozofii a nejsou pouze mlátičkami. Také jsem si uvědomila, jaký má box potenciál pro mladé lidi a že je velká škoda, když je stále tak trochu na okraji. Věřím, že kniha bude i malou domů pro box a pomůže mu...

EF: Jednoznačně! Dokonce jsem si box šla ke Standovi Tišerovi vyzkoušet. Na-

dchl mě jako sport, kdy si perfektně vyčistíte hlavu, i parta kolem něho. Se zájmem jsem se šla podívat na turnaj O pohár města Žižkova, což bych dřív asi neudělala. A rozhodně budu všem vyvracet všeobecně panující klišé, že boxeři jsou duté hlavy.

ZK: Určitě se mi rozšířily obzory. Box už pro mne není jen čistě mužská věc a mohla jsem boxerské osobnosti poznat i z jiných stránek než jen v ringu...

Mnoho lidí považuje box za „tupější“ sport. Zmiňovaly jste, že má přesto svou filozofii. Jaká tedy je?

MU: Filozofie boxu je patrná hlavně ve vyprávění starých bardů. Bez disciplíny, pokory a vytrvalosti by se nedostali tam, kde jsou... Box rozhodně není o bezmyšlenkovitém mlácení dvou

dobrym boxerem. Každá rána by měla být pečlivě promyšlená...

EF: Monika to vystihla skvěle. Možná ještě doplním druhou linii: box byl a je určitým nástrojem, jak dostat děti a mládež z ulice. Ukázat jim jinou cestu. Dát jim na výběr. V tom je také obrovský kus filozofie.

Jací jsou lidé, co se dají na box? Mají své zvláštnosti?

MU: Rozhodně vědí, co chtějí. Zvláštnosti ano, ale ne extrémní. Proč by boxer nemohl malovat nebo psát básně?

EF: Myslím, že se nijak extrémně neliší od ostatních lidí. (směje se) U mě má každý člověk, který dělá sport, plusové body. Chtěla jsem třeba vyzdvihnout tělesné nebo duševní dispozice, ale pak jsem si vzpomněla na vyprávění trenérů, kdy díky obrovské pili a vůli může boxovat každý, kdo opravdu chce. Zvláštností boxerů tedy je jejich obrovská píle a vůle.

ZK: Posuzovala jsem hlavně zvláštnosti ve výrazu tváří. Dnešní doba je taková, že hledá kult osobnosti a těla, fotky se většinou přikrášlují. Zastávám názor, že právě jizva ve tváři, široký úsměv nebo dolíček ukazují pravou tvář osobnosti a nejsou rozhodně vadou...

Stalo se někdy, že by boxer či boxerka odmítl „vypovídat“? Ukousl někdo někomu na Žižkově ucho?

EF: Všichni byli moc sdílní a rádi se o své příběhy podělili. Ocenila jsem to hlavně od Katky Štěrbové, která se nestyděla mluvit o své nemoci. A ukousnutí ucho? Ne, na Žižkově se snaží Miku Tysonovi přiblížit jinak. (usmívá se)

Jakým způsobem jste přistoupili k fotografickému doprovodu? Jak se fotí boxer či boxerka?

ZK: S Monikou Urbanovou jsme probraly koncepci, co očekáváme od portrétů, byla jsem moc ráda, že nebudeme fotit

Bez strategie a fyzicky
nemůžete být dobrým
boxerem.

bláznů v ringu. Pokud nemáte v hlavě strategii a dobrou fyziku, nemůžete být

bojové pozice, boxerské poháry a pásy, ale skutečně osobnosti. Chtěli jsme, aby portrét vyzařoval podstatu člověka, jeho charakter... Box jsme ovšem nechtěli úplně odbourat, proto jsme pro focení vybrali jejich přirozené prostředí a portréty nafotili v Centru kontaktních sportů na Žižkově. Pak už jsme jen tematicky měnili pozadí a detaily...

Mají fotografie nějaký jednotící prvek?

ZK: Mají, jsou rozděleny podle kapitol, střídá se zde téma provazů a ringu až po kavárenský ležérní styl. Vždy je na fotce detail, který určuje osobitý charakter, tak, aby odpovídal skupině, kam patří.

Jsou boxeři málomluvní, nebo naopak pábitelé? Stylizují se do určitých poloh?

ZK: Někteří se chtěli stylizovat, asi jsou tak naučení, druzí si focení vysloveně užívali. Měla jsem radost, že se nám přirozeně „odhalili“.

EF: Nemůžu říct, že by se to dalo paušalizovat. Ale určitě jsou mezi nimi famózní vypravěči! Moc hezky se poslouchalo vzpomínání Rudy Obida

Mezi boxery se našli famózní vypravěči, kteří by se dali poslouchat dlouhé hodiny.

a Standa Tišer by se dal u piva poslouchat dlouhé hodiny. Má snad milion historek. (směje se)

MU: Kus od kusu... (směje se) Někdo mluví hodně, je ze začátku nervózní, ale pak se vám otevře jako růže. Druhý zase řekne jen slovo, ale to slovo je přímo do prance.

Na jaké pozici dnes box stojí?

MU: Má to těžké... Není tolik vidět jako fotbal nebo hokej, proto není u případných mecenášů tak oblíbený. Přitom se jedná o jeden z nejstarších olympijských sportů a Češi i Slováci v něm bývali a jsou zatraceně dobří.

EF: Je v pozadí. Pro diváky není tak atraktivní, jako býval za éry Lucerny, kdy fanoušci čekali na svého oblíbeného borce dlouhé hodiny ve frontě. Společným jmenovatelem je nedostatek peněz, sponzor dá peníze raději fotbalu. Ale doufám, že kniha, která vznikla, je

cestou, jak povědomí o boxu pozvednout. Mnozí si třeba trénink stejně jako já vyzkoušejí. Věřím, že si ji každý rád přečte, není to sportovní žurnalistika. Chtěli jsme především boxery představit jako lidi.

„Žižkovská škola boxu“, to jsou jména jako Tišer, Kutil nebo Ličartovský.

Žižkov a box jsou dlouhodobě spojeny. Kde hledat zárodek tohoto propojení?

MU: Box má opravdu kořeny na Žižkově, respektive Královských Vinohradech. Jdeme hluboko do historie, až na počátek dvacátého století, kdy na scénu vstupuje Fridolín Hojer. Pokud hovoříme přímo o „žižkovské škole“ opakují se tu jména boxerů jako Tišer nebo Kutil, obnovitel boxerských tradic Ličartovský, mecenáš Hurda a profesionální organizátor turnaje O pohár města Žižkova Janoušek.

EF: A určitě nesmíme zapomenout na Rostu Osičku...

Kde bude kniha k dostání?

MU: Kniha poputuje hlavně na místa, kde se dá s boxem potkat. Výtisky bude mít také k dispozici Česká boxerská asociace, která nám poskytla záštitu, aby mohla dělat svou osvětu. Chceme publikaci dostat nejen do tělocvičen, několika vybraných knihkupectví, ale také do škol...

Myslíte se, že rozhovory mohou někoho motivovat k tomu, že si koupí rukavice a vyrazí do nejbližší tělocvičny?

EF: Já jsem v těch setkáních inspiraci našla. První tréninky mám za sebou... A třeba opravdu naše kniha udělá s Pražany to, co udělal plážový volejbal na olympiádě v Londýně s celou veřejností... (směje se) ■

01

02

03

01 / Sportovní novinářka Eva Fryšarová
02 / Vydavatelka a publicistka Monika Urbanová
03 / Fotografa Zuzana Kačerová

01

02

03

04

05

06

07

08

Narozeninový boxerský turnaj

TEXT *Eva Fryšarová* | FOTO *Filip Jandourek a Jan Dostál*

Hlavní trofej sedmého ročníku amatérského boxerského turnaje O pohár města Žižkova zůstala znovu „doma“. Postaral se o to borec s uhrančivýma černýma očima Emil Kocvela, který reprezentoval klub Kutil Gym. Tělocvična příznačně sídlí hned přes ulici od Hotelu Olšanka, kde se pohár tradičně koná.

Přestože byl nachlazený, trápil ho kašel, už před zápasem byl Emil Kocvela skálopevně přesvědčený o svém vítězství. V jeho zisku mu tak nemohl zabránit ani mistr republiky ve váze do 64 kilogramů z roku 2010 Karel Nečesánek. „Ještě před tím, než jdu do zápasu, si musím fandit a věřit si. Vždycky. Ať mám chřipku nebo nastupuju do ringu s jednou nohou,“ komentoval úspěch Kocvela. Boxerský turnaj O pohár města Žižkova tak vstoupil 4. října do sedmého ročníku, přičemž právě Kocvela stanul na nejvyšší příčce již počtvrté.

Utkání Kocveldy (Kutil Gym) s Nečesánkem (Pražský rohovník), boxerů do 75 kilogramů, bylo zcela jistě vrcholem večera, který by poznal i náhodný návštěvník. Fanoušci oba borce hlasitě podporovali a čím více se blížil konec zápasu, tím se hvízdání a skandování stupňovalo. Podle sborového skandování bylo jasné, že Kocvela, jenž poprvé nastoupil za žižkovský Kutil Gym, měl na místě mnohem více příznivců. Svěřenec Ládi Kutila vládl ve všech třech kolech – byl rychlejší, razantnější, dokázal rozdat víc úderů. Přesto přiznává, že vítězství letošního poháru jej kvůli nachlazení stálo mnohem víc sil než kdy předtím.

Na sedmém ročníku turnaje se sešli amatérští boxeři snad všech pražských

oddílů. „To nejlepší, co Praha má!“ poznamenal chvíli poté, co v úvodu dozněly tóny z Rockyho, tradiční komentátor večera Marek Šimák. Nechyběli tak ani borci Box Clubu Žižkov legendárního Standy Tišera, SAC Praga trenérského nestora Rudolfa Obida nebo SK Boxing Praha, jenž je domovským klubem Marka Šimáka. Ten se své role průvodce turnajem zhostil bravurně a diváci měli mnohdy důvod se smát. „Mariáne, co uděláš

Čtvrtý titul vybojoval Kocvela nemocný.

s tím soudkem?“ zeptal se vítězného Tišerova svěřence na bonusovou výhru soudku z pivovaru Strakonice, který se stal partnerem turnaje. „Dám ho trenérovi,“ odvětil pohotově boxer a publikum ho za to bouřlivě pochválilo. Marian Kováč (váha do 81 kg) byl miláčkem sálu hned po Kocveldovi a rozhodně nezklamal. A svou trofej jako by vybojoval pro trenéra Standu Tišera, který ten večer slavil pětapadesáté narozeniny. Zvučnými jmény byl turnaj protkaný, kromě boxerských hvězd a hvězdiček zde nechyběl ani mecenáš žižkovského boxu Pavel Hurda, který nově finančně ocenil oba finalisty poháru. „Turnaj už v současnosti k Žižkovu neodmyslitelně

patří, z čehož mám opravdovou radost. Máme ale před sebou další velkou výzvu, a to masivní propagaci turnaje, aby se nám podařilo vytvořit atmosféru zlatých časů Lucerny. K tomu vede samozřejmě ještě dlouhá cesta,“ uvedl Hurda. Předseda správní rady Nadačního fondu pro podporu a rozvoj občanské společnosti v Evropské unii Jiří Janoušek, který turnaj organizačně zajišťuje, si akci také pochvaloval: „Program turnaje je od roku lepší a bohatší. Je tak logicky náročnější na přípravu, ale mám okolo sebe tým schopných lidí, kteří mi s jeho realizací pomáhají.“

Janoušek coby hlavní organizátor večera celý večer pendloval z jednoho místa na druhé, nakonec si však žižkovský „svátek“ boxu také užil. „Asi jsem neviděl tři kola dohromady, ale prožil jsem si od každého zápasu alespoň jedno kolo,“ uzavřel.

Box na Žižkově opět předvedl, že je tu v dobrých rukou, patří sem a má tu množství příznivců. Pestré zápasy nabídly divácky atraktivní podívanou. Navíc se šťastným koncem: jen jeden borec vzdal zápas před třetím kolem. Silně krvácel z nosu. A záchranka zasahovala jen jednou. Překvapivě ne u krvácejícího dvoumetrového boxera, ale u mladíka, který měl bolesti břicha. ■

- 1 Jiří Janoušek právě předal pohár za druhé místo Karlovi Nečesánkovi (Pražský rohovník) a následuje ještě soudek ležáku.
- 2 Borec Emil Kocvela (Kutil Gym), jemuž předává mecenáš Pavel Hurda finanční odměnu za vítězství turnaje.
- 3 Přestože se jedná o amatérský turnaj, tak se zápasy nesly v čistě profesionálním duchu.
- 4 Daniel Tábořský (SK Boxing Praha) zápasí s Janem Šabakou.
- 5 Na vítězného Emila Kocveldu neměl ani mistr republiky ve váze do 64 kilogramů z roku 2010 Karel Nečesánek.
- 6 Rychlé výpady střídala nutná obrana. Opět zápas Daniela Tábořského s Janem Šabakou.
- 7 Jiří Janoušek společně s Markem Šimákem gratuluje k narozeninám Standovi Tišerovi, který na turnaji oslavil pětapadesátiny.
- 8 Daniel Vencel (SKPŠ Praha) se svým trenérem Vratislavem Lehečkou

Na ďáblické skládce

TEXT *Tomáš Stejskal* | FOTO *Filip Singer*

Když vystoupíte na autobusové zastávce Skládky Ďáblice, octnete se mezi polem a dálnicí poblíž místa, kde se skrývá jedna z největších skládek v České republice a zároveň centrála společnosti .A.S.A. Jaké je však překvapení, když zjistíte, že pojedete do jednoho z nejzelenějších míst v celém okolí.

U brány nás čekala ochotná tisková mluvčí Marie Mocková, se kterou jsme bez problémů prošli až za Hynekem Horákem, vedoucím skládky. Naše exkurzní skupina je již kompletní, a tak můžeme absolvovat podnětnou prohlídku s odborným výkladem. Společnost .A.S.A. působí na našem území už dvacet let a skoro stejně dlouho je v Ďáblicích, kde sídlí její centrála i skládka. Ano, je to ta skládka, kterou na nedávném kongresu v Luhačovicích věnovaném právě odpadu dávala za vzor i úřednice z ministerstva životního prostředí s poukazem na to, že skládkování bude u nás ještě po nějakou dobu nezbytné.

Když vyrážíme na objížďku rozlehlého areálu, z jehož plochy 40 hektarů zabírá celých 23 hektarů právě skládka, ptám se, jaký objem odpadu tudy denně proteče. „V průměru kolem 100 až 150 tun, ale v dobách největšího provozu to bylo i kolem 2000 tun, a když byly povodně, tak se sem navezlo až 4000 tun denně“, říká Hynek Horák a dodává, že dnes je už 20 hektarů zrekultivovaných a zbývá pouze pozvolna zrekultivovat zbylé zhruba tři

hektary. Poté se skládka bezpečně uzavře a po zákonnou dobu 30 let následné péče bude skládka společností .A.S.A. kontrolována a udržována. Projíždíme kolem rekultivované plochy a při pohledu na zelený trávník osázený stromky si říkám, když zazní slovo skládka. Na odpověď nemusíme dlouho čekat, Hynek Horák nás ochotně zavede do způsobu, kterým se tu nakládá s odpadem, a odhaluje podrobnosti takřka k dokonalosti dovedeného sys-

Skládka, to jsou i zelené pásy vegetace.

tému. „Těch 20 hektarů už je zelená plocha a kolem jsou ještě zelené pásy, které slouží jako ‚plíce‘ skládky, přičemž všechnu tu zeleň tu vysázela .A.S.A.“

A dojem zelené louky nikterak neutrpí, ani když vyběháme na vrchol nafotit pár snímků. Mezitím jsme již seznámeni s celým procesem skládkování. Navezený

odpad se ukládá do jednotlivých sektorů (cca 40 × 300 m), které jsou vybudované ze ztuhnutých zemin (jílových spraší), na tuto plochu je položena ochranná dvouapůlmilimetrová polyetylenová fólie, na ni se jako ochranný prvek pokládá geotextilie, načež se celá plocha vyloží pneumatikami a vysype drobným štěrkem. Vzniká tak pomyslná velká vana s drenážní vrstvou, do které se ukládá odpad a kudy může odtékat voda z tělesa skládky polyetylenovým potrubím do zachytňné jímky na průsakovou vodu.

Aby toho nebylo málo, celá skládka je vedle sítě zajišťující vodní hospodářství protkaná i sítí na odčerpávání zde vznikajícího bioplynu. „Jde o hermeticky uzavřenou síť polyetylenového potrubí, která pomocí dmychadel podtlakem odsává bioplyn z tělesa skládky, jedná se asi o 1400 kubíků bioplynu za hodinu,“ dodává Hynek Horák a Marie Mocková jej doplňuje: „Máme nasmlouvanou firmu, která z plynu pomocí kogeneračních jednotek vyrábí elektrickou energii a tu nám odprodává zpět, druhotným produktem této výroby je tep-

lo, kterým vytápíme administrativní budovu, takže jsme energeticky zcela soběstační. A předpoklad je, že plyn bude skládka produkovat cca 25 až 30 let od zahájení čerpání a využívání bioplynu v roce 2000.“

Když přijíždíme na místo, kde ještě probíhá skládkování odpadu, ani tady se nenaplní obava ze smradlavého smetiště. Vidíme jen vyhlodaný kus kopce, na němž převládá hlína, žádný puch, žádný prach. „V době nejvyššího provozu tu samozřejmě ty podmínky nebyly ideální,“ dodává pan Horák, „prašnost tu byla o dost vyšší, ale stále jde o mnohonásobně menší zátěž, než jakou pro přírodu představuje dálnice.“ Ukazuje směrem k blízké silně vytížené komunikaci a komentuje běžný názor laické veřejnosti: „Vždycky to tak v dané oblasti je. To, co není vidět, to lidi netíží.“

Blížíme se k čerpací stanici na naftu, kterou tu pro vlastní potřeby .A.S.A. provozuje. A jako další kolečko v soukolí ekologické zodpovědnosti nám pan Horák představuje vedlejší čerpací stanici na AdBlue. Moderní kamiony, kterými z více než 90% společnost .A.S.A. disponuje, musí splňovat ekologickou normu Euro 4, Euro 5 (Euro 6 je model vozidel připravený ve výrobě jako novinka). Jde o přísnější normy pro vypouštění emisí, které se v EU začaly zavádět od roku 2005. Auta podle nich musí být vybavena přídavnou nádrží právě na AdBlue, směs vody a močoviny, která rozkládá výfukové emise na vodní páru a dusík. Se zájmem posloucháme poslední výsledky průzkumu, které sype Hynek Horák jako z rukávu: „Výzkumy ukázaly, že více emisí vznikne rozkladem tuků při grilování jediného plátku

masa než při provozu vozidla za stejnou dobu do 27 tun s AdBlue. Tudíž odpad rozvážíme i na vzdálená místa takřka bez emisí,“ upozorňuje. Zajímá mě, jak si vlastně v Česku stojíme v nakládání s odpadem v porovnání s ostatními evropskými zeměmi. „No, jsme na špičce, co si budeme povídat,“ začíná náš průvodce srovnávat. „Nejen v porovnání s ostatními postkomunistickými zeměmi, ale můžeme se srovnávat i se západem, co se týče tech-

Kamiony rozvázející odpad jsou takřka bez emisí.

niky a zázemí. Západ má pouze tu výhodu, že jel dlouho pozvolna budovaným systémem, tady se musela po revoluci změnit celá struktura. Přesto se domnívám, že v některých odvětvích se k nám i ze západu jezdí učit.“ Na dotaz, v čem konkrétně tak vynikáme, odpovídá pro změnu Marie Mocková a vedle způsobů skládkování

zmiňuje i další specifické služby, které .A.S.A. poskytuje. „Městům nabízíme komplexní servis od svozu odpadů, včetně těch nebezpečných, přes péči o zeleň, provoz hřbitovů či parkovišť až po služby sběrného dvora. Pro firmy nebo obchodní řetězce zařizujeme komplexní odpadové hospodářství, které zbavují tyto podniky jakékoliv starosti o odpad.“

Když opouštíme areál společnosti .A.S.A., mám pocit, že takhle by měla fungovat většina firem, nejen těch, jejichž živností je surovina tak neoblíbená jako odpad. Marie Mocková, která nás odváží směrem k Ládví, cestou vypráví o předsudcích většiny obyvatelstva, jakmile dojde na skládku či na založení nové spalovny. Je samozřejmě, že tyto otázky vzbuzují emoce, ale přitom mnoho alternativ, jak s odpadem nakládat, není. I při nejvyšší možné míře recyklace zůstane stále nějaké to procento, s kterým se bude potřeba nějak vypořádat. Dáblická skládka společnosti .A.S.A. ukazuje, jak na to jít tou co nešetnější cestou. ■

Bouře na zastupitelstvu

TEXT Tomáš Stejskal | FOTO Filip Singer a Filip Jandourek

Tak jako každé tři měsíce se i tentokrát zaplnil hlavní sál hotelu Amedia Theatrino, kde se konalo v úterý 25. září zasedání místního zastupitelstva, které mělo na programu především očekávaný nový soubor pravidel prodeje nemovitého majetku městské části. Na poslední chvíli se však objevily dva zbrusu nové body k projednání.

Pouhý den před jednáním zastupitelstva totiž rada Prahy 3 složená ze zástupců TOP 09, Žižkova (nejen) sobě a ČSSD projednala záměr vypořádat se s dluhem ve výši 10 milionů korun, který má vůči městské části akciová společnost FK Viktoria Žižkov. Majitel fotbalového klubu jej není schopen uhradit a vzhledem ke končící lhůtě splatnosti nabídl v dopise adresovaném městské části jiný způsob vyrovnání. Praha 3 si může odkoupit část majetku

FK Viktoria Žižkov ve výši 28 milionů a částka bude nižší o daný dluh.

Zasedání zastupitelstva tak začalo bouřlivou diskusí, zda takto závažná transakce může být vůbec přidána na program necelý den před jednáním. Opoziční ODS vznášela námitky, v nichž se poukazovalo hlavně na fakt, že podle běžné praxe je třeba oznámit kompletní program jednání sedm dní předem. Podle opozice není u takto cit-

livé transakce v řádu desítek milionů možné hlasovat bez důkladného seznámení s obsahem materiálu. Například Tomáš Kalousek (nezařazený) namítal,

Zasedání zastupitelstva začalo bouřlivou diskusí nad programem.

že během tak krátké doby není možné prostudovat čtyřicetistránkový materiál, zatímco v důvodové zprávě není jediná zmínka o tom, proč je předkládán materiál tak „akutní“. Návrh stáhnout tento bod z programu a spolu s ním i související, též na poslední chvíli přidáný bod, a to o změně objemu rozpočtu pro rok 2012, ovšem přijat nebyl.

Podle předsedy klubu zastupitelů ODS Marka Zemana jde v případě Viktorie Žižkov o krok nepřijatelný minimálně ve dvou směrech. Jednak je to důležitý bod, týkající se velkého objemu peněz – a ten má být projednán ve výborech, komisích a teprve potom může být předložen na zastupitelstvu. Zároveň je to řečeno Zema-

novými slovy špatně i ze strategického hlediska, kdy nemá městská část jasno, co s takovým majetkem dál.

Napětí se nakonec přeneslo i do další části programu, která začala předložením nových pravidel pro privatizaci nemovitého majetku městské části. Právě tento bod zajímá řadu žižkovských obyvatel z řad čekatelů na převod bytových jednotek do osobního vlastnictví. Poté, co jej předkladatel Matěj Stropnický [Ž(n)S] představil, dočkal se návrh ostré opoziční kritiky. Hlavními změnami oproti předchozím pravidlům jsou zavedené slevy pro občany, kteří byt neprodají dále. V takovém případě dostanou po pěti letech zpět 5 % ze zaplacené částky. Když počkají a přijdou na úřad až po deseti letech, dostanou zpětně slevu dokonce 10 %. V ojedinělých případech bude možné byty prodávat i družstvům nájemníků. Následné námitky se soustředily především na ekonomickou stránku věci a nejasnou formulku o prodeji družstvům „v ojedinělých případech“, která vůbec neurčuje, kdy k danému případu dojde.

Opoziční zastupitelé z ODS se shodli na tom, že slevy jsou pěknou myšlenkou, jenomže bez podrobnější analýzy budoucí zátěže rozpočtu jde o neuvážený krok. Další připomínky se týkaly faktu, že nelze předvídat, co se během deseti let stane s trhem, a že peníze na slevy pro majitele bytů uložené na zvláštním účtu nemusí mít vůbec stejnou hodnotu. „Tomu, co pan Stropnický zastupitelstvu předložil, se opravdu pravidla říkat nedá,“ komentoval předkládaný materiál Tomáš Kalousek. „To nejsou pravidla, to je řečnické pracovní materiál, který není doladěn.“

Nově schválená pravidla privatizace vnášejí nejasnosti do prodeje bytů družstvům.

Návrh nových pravidel byl přijat po dlouhé debatě, v níž padala i velmi ostrá slova a mluvilo se mimo jiné o nepřijatelnosti sociálního inženýrství. Matěj Stropnický při rozhovoru neskrýval spokojenost: „Jaká je hlavní změna? Ty slevy samozřejmě. My jsme měli v programu, že chceme tento typ

slevy, požadovali jsme 20 %, ale výsledek koaličního kompromisu je, že to bude až 10 %, což považuji za značný úspěch.“ A dodal, že formulku „v ojedinělých případech“ je myšleno pouze to, že situace, v níž se rozhodnou obyvatelé založit družstvo a privatizovat jako celek, budou podle předpokladu skutečně jen ojedinělé. Podle Stropnického je důležité i to, že se díky jím předloženým pravidlům privatizace přestanou prodávat volné byty, čímž se zamezí likvidaci bytového fondu.

Poměrně dlouho se na zastupitelstvu debatovalo také o zásadách pro poskytování návratných bezúročných půjček

„Zlatým hřebem“ programu se stal bod majetkového vyrovnání s FK Viktoria Žižkov. Aneb jak se maže desetimilionový dluh.

a darů z Fondu obnovy a rozvoje určených pro opravy a rekonstrukce domů na území Prahy 3. Ale bylo jasné, že to „nejlepší“ přijde nakonec.

„Zlatým hřebem“ programu, jak celou záležitost označil jeho navrhovatel Josef Heller (TOP 09), se skutečně stalo už na začátku diskutované uspořádání majetkových vztahů s FK Viktoria Žižkov. Konkrétně jde o záměr odkoupit kotelnu s příslušenstvím, která slouží k vyhřívání hrací plochy na Viktorce. Hned po předložení se množily dotazy a námitky. Padaly výrazy jako „nehoráznost“, které se s postupem času vyostřovaly, až se staly doslova nepublikovatelnými.

Pavel Sladkovský (ODS) se tázal, zda byly vyčerpány všechny prostředky, jak dluh od klubu vymoci. Tomáš Kalousek předložil návrh, aby nejdříve došlo k zajištění dluhu. Jeho návrh neprošel. Protiargumenty odkazovaly na to, že soudy se mohou táhnout roky, a dalším →

01 / Diskutují opoziční zastupitel Pavel Hurda (ODS) a jeho stranický kolega Ondřej Pecha
02 / Starostka Vladislava Hujová (TOP 09) společně se svým zástupcem Bohuslavem Nigrinem (ČSSD)
03 / Miroslav Poche (ČSSD) při družném hovoru v kuloárech zasedání zastupitelstva – na programu je právě diskuse o majetkovém vyrovnání s fotbalovým klubem FK Viktoria Žižkov
04 / Michal Kucián (ČSSD) se do diskuse také expresivně zapojil.
05 / Prátní rozhovor mezi Michalem Kuciánem a Miroslavem Poche

Matěj Stropnický [Z(n)S] odmítl komentovat body programu, které předkládali jeho kolegové. V rámci pravidel privatizace pak zdůraznil prosazení slev.

Opoziční zastupitel Tomáš Kalousek (nez.) poukazoval na fakt, že o desítkách milionů nelze rozhodovat bez hlubší znalosti celé transakce. Na to hodina opravdu nestačí.

zdůvodněním celého záměru bylo, že městská část má dlouhodobý zájem stadion odkoupit celý, přičemž už teď velkou část pozemků vlastní. Bez podniknutí příslušných kroků by podle vedení radnice hrozil zánik samotného klubu. Dvojsloví „dlouhodobý záměr“ pak opakovali takřka všichni z koalice, přestože se na minulých jednáních zastupitelstva o vlastnictví stadionu ze strany Prahy 3 vůbec nehovořilo. Navrhovatel Heller redakci sdělil, že „by to bylo pro Viktoru Žižkov značně složité, měla by značné problémy s fotbalovou

Budoucí vlastnictví stadionu je podle rady dlouhodobý záměr radnice.

asociací, protože pokud by odstoupila ze soutěže, následovala by pravděpodobně i exekuce na zbytek stadionu“.

I přes další četné námitky, týkající se povrchnosti celého návrhu či neexistence

znaleckých odhadů ceny odkupovaného majetku, byl návrh nakonec schválen. I přesto, že podle některých opozičních zastupitelů byl způsob předložení nového bodu programu v rozporu s jednacím řádem zastupitelstva nebo že jde o nehoráznost, která se v demokratické společnosti stát nesmí. Zastupitel Miroslav Kucián (ČSSD) je však jiného názoru: „Postup je to samozřejmě legitimní, neboť navazuje na usnesení zastupitelstva č. 483 z roku 2002, který přijímala rada, již nebyla sociální demokracie součástí. A tak to prostě je.“

Na závěr ještě přišly připomínky a interpelace, během nichž se definitivně potvrdila vyhrocená atmosféra celého jednání. Debata se stočila i k otázce výkladu a častého zneužívání takzvané technické poznámky a co během ní může zastupitel říkat. Jenomže Matěj Stropnický debatu ostře ukončil slovy: „Nezneužívejte technickou poznámku, nebo ve váš neprospěch změňme jednací řád!“ Opozice kritizovala celý charakter schůze, během níž byla vládnoucí koalicí údajně znemožňována diskuse, a zpochybňována otevřenost

radnice, která se rozhodla odstranit z prostor radnice všechna periodika kromě těch, která vydává městská část

Matěj Stropnický svým koaličním kolegům veřejně vyhrožoval změnou jednacího řádu v jejich neprospěch.

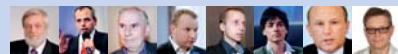
nebo hlavní město. Podle Ondřeje Pechy (ODS) toto konkrétní usnesení rady nemá v novodobé historii Prahy 3 obdoby. Starostka Hujová tento krok zdůvodnila tím, že se na radnici množily materiály, které s chodem radnice nesouvisely. A navíc podle Hujové nedošlo k žádnému omezení, ale pouze k určení toho, které tiskoviny na radnici mají být, aby hospodářská správa věděla, jak se má zachovat. I podivná logika formulace „nic nezakazujeme, jen určujeme, co tu může být“ byla podrobena emotivní kritice. Nakonec došlo na osobní útoky i zvyšování hlasu. ■

Vladislava Hujová

• starostka MČ Praha 3, členka TOP 09 a předsedkyně sdružení Čistá města • bývalá zaměstnankyně Bytového podniku Praha 3, asistentka vlivného politika Pavla Hurdý a soukromá podnikatelka • narozena 26. července 1963 v Ústí nad Labem

Přátelé

Vladislava Hujová se líbí [FK Viktoria Žižkov](#)

23. 9. 2012

Na jednání zastupitelstva byl na poslední chvíli přidán bod týkající se majetkového vypořádání s klubem FK Viktoria Žižkov, který městské části dlužil 10 milionů za investici do vyhřívaného trávníku. Majitel Viktorie Luděk Vinš však nabídl „výhodné“ řešení – odkup kotelny a trávníku za 18 milionů, čímž bude dluh smazán. Návrh byl přes odpor ODS schválen za argumentace, že Praha 3 dlouhodobě usiluje o vlastnictví stadionu.

Toto se líbí uživatelům [Michal Kucián](#) a [Luděk Vinš](#)

Vladislava Hujová vytvořila událost [Mobbing na radnici](#)

1. 5. 2012

Pracovní vztahy s podřízenými na radnici se vyostřují, starostka často překračuje své kompetence a zasahuje i do těch, které jsou určeny tajemníkovi úřadu.

To se mi líbí | [Komentář](#)

Vladislava Hujová se zúčastnila události [Podání trestního oznámení](#)

březen 2012

Místostarosta Tomáš Kalousek (TOP 09, dnes nezařazený) podává na Vladislavu Hujovou trestní oznámení za zneužití pravomoci veřejného činitele a porušení zákona o střetu zájmů.

To se mi líbí (2) | [Komentář \(1\)](#)

Vladislava Hujová se líbí sdružení [Osvěta](#) a [Čistá města](#)

červenec 2011

Vladislava Hujová poskytuje dar z fondu starosty sdružení Osvěta, kde působí její známá zastupitelka Jaroslava Suková (TOP 09), ve výši 50 tisíc korun a dar 50 tisíc korun sdružení Čistá města, kde působí na pozici předsedkyně. O aktuální aktivitě sdružení Čistá města nelze z veřejných zdrojů nic zjistit. Starostka se dostává do podezření ze střetu zájmů.

Toto se líbí uživatelům [Jaroslava Suková](#) | [Komentář](#)

Vladislava Hujová opustila skupinu [Koalice TOP 09 a ODS](#)

11. 6. 2012

Na mimořádném jednání zastupitelstva byla odvolána původní rada městské části. Starostka Vladislava Hujová (TOP 09) svůj post v tajném hlasování obhájila. Byla zvolena nová rada, která znamená levicovou koalici: TOP 09, Ž(n)S a ČSSD.

Toto se líbí uživatelům [Matěj Stropnický](#) a [Michal Kucián](#)

Vladislava Hujová se zúčastnila události [Výzva k odstoupení na radnici](#)

16. 5. 2012

Rada městské části v usnesení č. 336 ze dne 16. 5. 2012 vyzývá Vladislavu Hujovou k odstoupení z funkce starostky.

Toto se líbí uživatelům [Tomáš Kalousek](#) | [Komentář](#)

Vladislava Hujová zrušila přátelství s [Tomáš Kalousek](#)

léto 2011

Tehdejší místostarosta Tomáš Kalousek upozorňuje Vladislavu Hujovou na střet zájmů v nakládání s prostředky z fondu starosty, ta naopak hrozí trestním oznámením, pokud neopustí svou funkci.

To se mi líbí | [Komentář \(2\)](#)

Vladislava Hujová zrušila přátelství s [Pavel Hurda](#)

zima 2010

Starostka se dostává do "názorového nesouladu" se svým bývalým nadřízeným Pavlem Hurdou, předsedou oblastní rady ODS.

Toto se líbí uživatelům [Matěj Stropnický](#) | [Komentář](#)

Kontrola a mantinely

TEXT Petr Hamšík | FOTO Filip Singer

Expert na radniční periodika Oldřich Kužilek (otevřete.cz) dlouhodobě kritizuje stav zneužívání oficiálních tiskovin samosprávy. Za osm let pak na základě několika výzkumů vytvořil metodiku správného fungování radničního periodika, kterou se snaží prosadit i do zákonné úpravy. Jak se dívá na novou podobu Radničních novin Prahy 3?

Byl jste předkladatelem návrhu zákona, který měl změnit přístup samosprávy k radničním periodikům. Jak vypadal původní návrh zákona a v jakém ohledu došlo k jeho změně?

Pro mnoho starostů, tajemníků a zastupitelů je mantrou zákon o obcích – a co v něm není, byť by to byla ústava, tak jakoby neexistuje. (směje se) Právě do zákona o obcích jsme chtěli přidat základní instrukci, kde se říká, že dané periodikum musí být objektivní a vyvážené, což

je podobné třeba zákonu o televizním vysílání, kde se takto hovoří o zpravodajství.

A následně může probíhat debata, co je a není objektivní a vyvážené...

Prosazování je až další krok. Podstatné je říci v zákoně o obcích, že vydávání periodika není libovůle toho, kdo je zrovna v čele. Jde o produkt za veřejné peníze, tedy výkon veřejné správy, která je v zákoně popsána tak, že obec má zajišťovat potřebu informací. S autoritou obce či úřadu má

periodikum navíc velkou důvěryhodnost, z níž mohou profitovat i inzerenti.

V čí kompetenci by měly být radniční noviny?

O vydávání periodika by mělo rozhodnout zastupitelstvo. Všimněme si, že do jeho kompetencí patří i obecná kontrola, kdy zřizuje kontrolní výbor, který je zastupitelstvu odpovědný. Zároveň povinně zřizuje finanční výbor, tedy financování včetně radničních novin je opět v jeho kompetenci. Myslím, že šíření informací za veřejné peníze je zásadním aspektem činnosti samosprávy. Zastupitelstvo by zároveň mělo jmenovat i redakční výbor. Dnes se říká redakční rada, lidově řečeno partička, která říká, co se v novinách objeví. Posléze by pak zastupitelstvo mělo dostávat řekněme dvakrát za rok zprávu, jak se s vloženými prostředky pracovalo. Jestli se za ně získalo seriózní a kvalitní zboží. Zde je problém – panuje naprosté bezvědomí, co je informační kvalita.

Přesnější určení výsledku...

Jaké má mít služba radničního periodika parametry. Máme základní instrukci objektivity, kompetenci, kontrolu a neméně důležitá je otázka střetu zájmů, tedy získání prospěchu na základě postavení.

Z obecního zákona vyplývá, že v kontrolním výboru nemůže být člen rady, starosta, tajemník, jelikož by kontrolovali sami sebe. K úplně stejnému střetu zájmů dochází v redakční radě, kdy starosta či místostarosta, který zajišťuje chod obce, by neměl mít vliv na to, jak se bude o jeho práci informovat. Takže dalším legislativním krokem by mělo být vyjmenování funkcí, které nemohou být v redakčních výborech.

Jádro problému měla řešit novelizace zákona o obcích.

Přesně tak! Vydávání radničního periodika mělo být jednou z mnoha specifikovaných činností samosprávy. V roce 2004 jsme dělali výzkum, který analyzoval vždy tři čísla u padesáti periodik. Jeho úkolem bylo především vytvořit názvosloví a metodiku. V roce 2006 následoval rozsáhlý výzkum, který zkoumal vždy pět čísel po sobě již ve stove periodik. Předvolební číslo jsme kvůli předpokládaným deformacím raději nezařadili. Ukázalo se, že nebylo co deformovat, i tak převládala téměř sto procentní cenzura. Naprosto nás šokoval celospolečenský finanční objem – v každé vsi, v každém městě něco vychází. Celkový objem prostředků na tato periodika byl čtyřnásobně vyšší, než se vydalo na volební kampaně do sněmovny. Tato média tedy z 98 procent fungovala jako kontinuální předvolební kampaň ve prospěch vládnoucí party za veřejné peníze ve čtyřnásobně větším objemu než na volby do sněmovny.

Zpátky k legislativní úpravě...

Původně jsme vedle formulace základních principů hledali také sankční či prosazovací mechanismus. Oblast svobody projevu a šíření informací je citlivá na jakoukoli regulaci. Vše, co jsem zatím jmenoval, jsou opatření nezávislá na analýzování obsahu. Je velmi těžké stanovit sankce, protože skutková podstata je „neobjektivita“ či „nevyváženost“.

Tedy diskutabilní pojmy.

Nedají se dobře uchopit. Po mnoha verzích však projekt vyústil v návrh, v jehož základě byl jednoduchý nápad. V tiskovém zákoně je totiž již dnes zakotven princip obrany proti pomluvě v tisku...

Nárok na odpověď.

Můžete pak požadovat odpověď na stejném místě a o stejném rozsahu. Pokud tedy existuje někdo s jiným názorem, než má vedení obce, má právo se do obecního periodika dostat. Při odepření práva může požadovat nápravu stejně jako ten „pomluvený“. Periodikum musí otisknout jeho názor v uvedeném rozsahu, a pokud to neudělá, může proběhnout soud. Do tiskového zákona se tak měla dostat tato forma prosazování vyváženosti jako koncovka celé právní úpravy. Bohužel do novelizace z dílny ministerstva kultury, v rámci strategie vlády pro boj s korupcí, se nám podařilo protlačit jen tento zlomek celé úpravy. Pokud jste členem zastupitelstva, a vydavatel tři měsíce neotiskne váš názor, vznikne právo na doplňující informaci. Pokud ani ta není otisknuta, může následovat soud.

Pokud tři měsíce neotisknou váš názor, vznikne právo na doplňující informaci.

dovat soud. Do textu se naštěstí podařilo prosadit, že úvodní instrukce o objektivitě, která měla být v zákoně o obcích, se alespoň přesunula do tiskového.

Strany ve vedení radnice však mohou situaci nechat vyšumět, a když soud přizná oprávněnost stížnosti, bude vše již neaktuální!

Jde to ještě chytřejší! Slušný „nekurantní“ zastupitel například nechce,

aby v obci vznikl dopravní průtah. Je v politické menšině, myslí si, že by se stavět nemělo, zatímco starosta popisuje, jak to krásně rozvine region. Zastupitel napíše článek a šéfredaktor mu ho tři měsíce odmítá, přestože hrozí soud. Když tedy potřeby přinese ono sdělení, tak mu řeknou: „Dobře, otiskneme to, ale v určitém rozsahu.“ Zastupitel musí krátit, článek skutečně vyjde, avšak vedle se otiskne článek starosty, jaký je zastupitel blbec, a článek šéfa odboru dopravy, jakou blbost zastupitel navrhuje. Zastupitel je za hlupáka a ani nemůže jít k soudu... Pochybují, že to bude fungovat.

Jaká je podle vás ideální podoba radničního periodika?

Po formální stránce je velmi důležité oddělovat funkci redakce a redakční rady. Redakční rada (či výbor) neřeší, co v konkrétních číslech bude, jelikož pak by ztratila ze zřetelle vyšší cíl periodika a jeho obecnější parametry. Šéfredaktor jako „exekutivce“ pak může být na jednání rady pozván, ale neměl by být její součástí. Ideální redakční rada se zodpovídá zastupitelstvu, pojmenovává zaměření novin a zpětně hodnotí parametry, především vyváženost názorů. Pokud navíc periodikum nepřináší vůbec nic o samosprávě, tak je zbytečné. Je důležité lidem přinášet takové informace, které z jiných zdrojů nezískají. Pěkný příklad přinesly Černošice, kde se po volbách totálně změnilo vedení radnice. Nová místostarostka prohlásila, že bude půl roku v redakční radě, což se principiálně nemá, rozběhne nový model a pak odstoupí. Pak tak skutečně učinila a dnes je tamní redakční rada složena pouze z nezastupitelů. V Semilech si stanovili tvrdá pravidla, kdy v radě nemůže být ani nikdo ze zastupitelstva. V černošických pravidlech je dokonce přesně uvedené, že úkolem periodika je především dosažení objektivity →

a vyváženosti názorů. Redaktorka je pak povinná vykonávat svou práci v souladu s těmito pravidly a zapojovat názory opozice. V současné době je to z tohoto hlediska jedno z nejlepších radničních periodik. Nehovořím o designu ani žurnalistice, posuzuji spíše pohled veřejnosti, která by měla jasně vidět, jak se na radnici a v zastupitelstvu dospívá k rozhodnutí.

Připravuje se nové číslo – jak informovat opoziční zastupitele o hlavním tématu, aby se k němu mohli také vyjádřit?

Úkolem redakce musí být úsilí získat alternativní názory, tj. „vyždímat z lidí, co si myslí“. Nářky, že zastupitelé stejně

zastupitelstvo. V čísle mám například rozhovor se starostou o plánu využití evropské dotace na průmyslovou zónu na okraji města, přičemž opozice zašle svůj názor, který s pomocí žurnalistické dovednosti mohu v rámci rozhovoru zmínit: „Ale pane starosto, Vomáčka namítá, že je to neefektivní využití dotací!“ K tomu pak dám hvězdičku a odkaz na rozhovor či komentář Vomáčky na jiné straně.

Radnici Prahy 3 vede od června koalice TOP 09, Ž(n)S a ČSSD a pochopitelně se změnila i redakční rada, které nově předsedá Matěj Stropnický [Ž(n)S], který je zároveň zástupce starostky. To je ale proti správnému fungování radničního periodika...

V rámci přechodové fáze není nutné hned od počátku být striktní, ale pan Stropnický by měl v horizontu řekněme půl roku z redakční rady odejít. Měl by nastavit pravidla, která přesně určí formu radničních novin, mechanismus volení redakční rady bez členů rady městské části. Následně by však měl odejít z této funkce, jinak se zpronevěří svému záměru.

Je podle vašeho pohledu patrná změna v zářijovém čísle Radničních novin Prahy 3?

Nedělal jsem pečlivé měření, kolik politické plochy poskytli jiným názorům, na první pohled však vidíme snahu o vyváženost. Byl zveřejněn komentář předsedy klubu zastupitelů ODS Marka Zemana. Ten se nachází na třetí straně ve fontu srovnatelném s ostatními články. V rámci politické plochy, kde se prezentuje vedení radnice, dostala opozice podle letního pohledu tak 10–20% procent prostoru, nemám to přesně spočítáno, což je na rozjezd dobré. Obecně lze říci, že za politickou plochu považujeme texty, které se tak či onak týkají aktivit rad-

nice. Často to jsou první tři až čtyři strany, periodikum na dalších stranách obvykle přechází do kulturně-společenského servisu. Pro případnou změnu je nutné úsilí na začátku, než se zaběhnou potřebné mechanismy a seberegulace. Na tomto periodiku je zajímavé si všimnout, že velká část staré koalice zůstala...

Jaký je ideální čas na posouzení posunu periodika?

Řekl bych, že pět nových čísel poskytuje slušnou možnost srovnání.

Vedení Prahy 3 vás prý nedávno oslovilo, abyste poradním hlasem přispěl k nové podobě Radničních novin...

Svůj pohled na věc jsem měl vnést už do zářijového čísla, ale to muselo vzniknout velmi rychle a já odjížděl na dovolenou. Můj poradní hlas je teď k dispozici. Je třeba vytvořit mechanismy, které dají mantinely redaktorově práci a „odstíní“ přehnaný vliv vedení radnice. Zároveň je nutné odmítnout falešné pojetí apolitičnosti. Fakt, že se vydláždilo náměstí či opravila střecha školy, je výsostně politické téma. Vždy říkám, že

Radniční noviny nikdy nemohou být apolitické.

za každou dlažbou se může skrývat tunel pro dlaždičskou firmu bratra pana starosty a velká hádka na zastupitelstvu.

Lze říci, že se radniční periodika po změnách na radnici mění k lepšímu?

Pokud to byl předvolební slib, tak to zpravidla vede k lepšímu, ale zase to nepřeceňujeme. Negativní jevy si najdou převlek i ve zdánlivě pluralitním médiu. ■

Redakce radničního periodika by měla získávat alternativní názory.

nic nenapišou, jsou liché. Při analýzách periodik zpravidla vezmu čísla z května a podívám se zároveň, o čem se na březnovém zastupitelstvu vedl spor. V zápise je například bouřlivá diskuse o zavření školky, a v periodiku vůbec nic! To je pak pro mě lež na kvadrát! V rámci žurnalistického pojetí je totiž zpráva pravdivá jen tehdy, když obsahuje kontext. Bez něj nic neznamená.

Především je však nutné udržovat v zastupitelích povědomí o tom, co v dalším čísle novin najdou, aby pak nereagovali ex post.

Nutností je „avízo“ o připravovaných tématech, tedy řekněme deset či aspoň pět dní před uzávěrkou obeslat nositele „jiných“ názorů, typicky opozici, ale ještě lépe celé

inzerce

OBCHODNÍ CENTRUM ATRIUM FLORA

Vás zve ve dnech **25. a 26.10.2012** na DNY MÓDY. **25.10.2012** Vás čeká **módní přehlídka** podzimních kolekcí. Poradí Vám **stylisté, vizážisté, kadeřníci, specialisté na balení dárků** a mnoho dalších!

A navíc, za každý nákup nad 300,- Kč sklenka sektu* a možnost vyhrát hodnotné ceny. Hlavní výhrou jsou poukázky Atrium Flora v hodnotě 10.000,- Kč.

*více informací na www.atrium-flora.cz

ORsay **MAC** **COTTONFIELD**
RESERVED **CHANTALL** **OXALIS** **ELITE GUY** **Vendy**

**MÓDNÍ PŘEHLEDKY
WORKSHOPY
SOUTĚŽ**

25. - 26.10.2012
16 - 20 HOD

**ATRIUM
FLORA**
MYSLÍ NA VÁS

Nezakazujeme! Povolujeme...

TEXT Jeroným Janíček a redakce Žižkovských listů | FOTO Filip Singer, Filip Jandourek a ČTK

Nová koalice na žižkovské radnici se snaží zásadním způsobem omezit svobodné šíření informací v Praze 3. Rada složená ze zástupců TOP 09, Ž(n)S a sociálních demokratů totiž přijala usnesení, které významně omezuje šíření tiskovin na území Žižkova. Vedle toho se poprvé za existence Žižkovských listů dostali naši kameloti do hledáčku městské policie. Podle přímé výpovědi svědků incidentu, kteří si nepřejí být jmenováni, ale jejichž totožnost známe, se tak stalo na pokyn vedení žižkovské radnice.

Ilustrace: Karel Jerie

Deklarace o prosazování názorové plurality a otevřenosti radnice rozmetali na malé kousičky 12. září na svém zasedání sami žižkovští radní v čele se starostkou Vladislavou Hujovou (TOP 09). „Rada městské části schvaluje v prostorách budov Úřadu městské části Praha 3 a příspěvkových organizací distribuci pouze oficiálních materiálů a tiskovin Městské části Praha 3 a hl. m. Prahy,“ zní věta tohoto stručného a represivního usnesení.

V praxi přijetí materiálu znamená, že doby, kdy se na radnici objevovala tu a tam i vydání opoziční Kauzy 3, jsou nenávratně pryč. Dnes si tu občané nevezmou ani jiná, pravidelně distribuovaná periodika, jako je E15, Metro, 5 + 2 dny či Žižkovské listy, na něž byli zvyklí. Totéž se paradoxně týká i materiálů neziskových organizací a kulturních in-

stitucí Prahy 3. Stejně tak rozhodnutí vedení radnice zavádí určitou formu nesvobody do příspěvkových organizací. V prostorách mateřských či základních škol zřizovaných třetí městskou částí tak nesmějí být podle logiky nově přijatého usnesení rodičům a dětem k dispozici žádné letákové nabídky kroužků, kurzů nebo táborů v tištěné podobě, kromě těch,

jež zveřejní Radniční noviny Prahy 3. Ve výstavní a koncertní síni Atrium nebo v Žižkovském divadle Jára Cimrmana je navíc zakázáno šířit publikace kulturních spolků, divadelních organizací a dalších institucí, které nepůsobí pod hlavičkou místní radnice či hlavního města.

ZEPTEJTE SE PANÍ STAROSTKY

Překvapivé však je, že pro zmíněné represivní opatření, které ad absurdum

„Radnice není novinový stánek!“ Ondřej Rut [Ž(n)S]

zabraňuje i školákům vydávat a distribuovat vlastní časopis, hlasovali žižkovští radní jednomyslně, tedy včetně zástupců Žižkova (nejen) sobě, jejichž opoziční názory kdysi šířila na žižkovské radnici bez restrikcí kupříkladu tištěná Kauza 3.

Občany – zvláště ty, kteří na úřadě musí strávit nějaký čas čekáním – jistě potěší argumenty místostarosty Ondřeje Ruta [Ž(n)S], vysvětlujícího důvody jednomyslného přijetí sporného usnesení. Podle jeho názoru „není radnice poštovní novinový stánek, kde si může každý prodávat, →

V prostorách žižkovské radnice a místních příspěvkových organizací bude občanům nově k dispozici skutečně široká paleta názorů a informací o dění v naší městské části.

co chce“. Místostarosta si navíc myslí, že „pluralitu názorů by to rozhodně omezovat nemělo, neboť v radničních novinách byl otevřen prostor pro opozici“.

„Co se týká zmíněného usnesení 545, navrhovatelkou byla paní starostka, do jejíž kompetence vnější vztahy spadají. Obrátte se tedy prosím s dotazy na ni. Obecně není vhodné, abych komentoval materiály, které předkládají moji kolegové“, vyhnul se odpovědi na otázku, proč hlasoval pro zmíněné opatření místostarosta Žižkov (nejen) sobě, Matěj Stropnický. U člověka, který se veřejně profiluje mimo jiné jako novinář a horlivý ochránce svobod všeho druhu, je taková reakce přinejmenším hodná zamyšlení. Jelikož navrhovatelkou kontroverzního usnesení byla právě Vladislava Hujová (TOP 09), nabízí se zcela legitimní otázka, zda není opatření primárně namířeno proti médiím, včetně Žižkovských listů, přinášejícím o komunální politice v Praze 3 jiný typ informací, než jaké prezentují místní radniční noviny. Nasvědčoval by tomu i fakt, že tento bezprecedentní krok neumí první dáma žižkovské radnice smysluplně vysvětlit.

„V tom usnesení není nic zakázáno. Nicméně je tam řečeno, jaké tiskoviny mají na radnici být“, zní zdůvodnění paní starostky, jehož logika i dikce až mrazivě připomíná nechvalně známé argumenty komunistických pohlavářů Milouše Jakeše či Miroslava Štěpána o tom, jak vypadá demokracie: „My nezakazujeme. My jen povolujeme.“ A na otázku, jaké

jsou důvody tohoto rozhodnutí radnice, dodala: „Jaké důvody? Vždyť máte prostor distribuovat svůj měsíčník po celé Praze 3.“

Sociálně demokratický zástupce starostky Bohuslav Nigrin opatření vysvětlil tím, že radnice a příspěvkové organizace nemají pro umístění nezávislých tiskovin dostatečný prostor: „Z důvodu prostorových možností usnesení distribuci omezuje na tiskoviny hlavního města a Praze 3. Tato oblast je v gesci paní starost-

Omezení počtu periodik je prý dáno nedostatkem prostoru na radnici.

ky a usnesení bylo přijato jednohlasně.“ Kdo v posledních dvou letech navštívil hlavní budovu radnice na Havlíčkově náměstí, mohl si všimnout, že stojan, na němž byly umístěny Žižkovské listy, se nikdy pod tíhou tiskovin neprohýbal. V prostorách radnice bylo vždy dost místa i pro další noviny, časopisy či letáky.

Místostarosta Josef Heller (TOP 09) po více než týdnu, který uplynul od přijetí usnesení omezujícího svobodné šíření informací v Praze 3, pro něž sám hlasoval, dokonce tvrdil, že o ničem takovém neví. „Já si tam (ve vestibulu radnice – pozn. red.) v podstatě denně беру E15 a Žižkovské listy tam do nedávna byly“, divil se zástupce starostky.

PROTI ŽIŽKOVSKÝM LISTŮM? ROZHODNĚ NE!

I přes rozpory v prohlášeních koaličních politiků Prahy 3 prakticky všichni unisono popírali, že by opatření bylo zaměřeno proti Žižkovským listům, v nichž se dlouhodobě věnujeme mimo jiné kauze starostky Hujové, jež vydala peníze z žižkovské pokladny do svého občanského sdružení, a čelí proto podezření ze střetu zájmů.

Ze strany starostky by se nejednalo o první pokus odstranit Žižkovské listy z prostor trojkové radnice. Na stránkách Radničních novin Prahy 3 nedávno Hujová připsala rozpad koaliční vlády s ODS mimo jiné také na účet našich listů. Za nemožností pokračovat ve vládě s občanskými demokraty mohly údajně též „neustálé politické i osobní útoky na zastupitele TOP 09“ vedené prostřednictvím našeho měsíčníku. Paní starostka zřejmě zapomněla na fakt, že TOP 09 v Praze 3 netvoří jen ona společně s kolegyní Sukovou, jejímž občanskému sdružení poskytla dotaci z veřejných prostředků, a zastupitel Simeon Popov, na jehož adresu padala kvůli Radničním novinám kritická slova od místních představitelů většiny opozičních i koaličních politických stran.

Důkazem, že Žižkovské listy jsou terčem snahy o omezení distribuce, budiž letošní Vinohradské vinobraní. Úřad městské části Praha 3 nám odepřel možnost legálního záboru místa pro informační stánek s poukazem na to, že na náměstí Jiřího z Poděbrad bude prezentováno především víno a s ním související aktivity. Těžko říci, jak do tohoto oficiálně deklarovaného konceptu zapadala předvolební akce kandidáta na senátora Libora Michálka, podporovaného mimo jiné zástupcem starosty Matějem Stropnickým. Zábor byl totiž Michálkovi povolen, aniž by nabízel občanům víno nebo alespoň burčák. Ještě před oficiálním začátkem Vinohradského vinobraní začala městská policie naše kameloty zastavovat a vyzývat k předložení občanských průkazů, přičemž jsme byli strážníky po celou dobu akce „vzorově“ monitorováni. Podle slov jednoho z účastníků kontroly byl postup represivních složek v souladu s neoficiálním pokynem vedení žižkovské radnice. A tak se nabízí otázka, jak daleko bude schopna současná politická reprezentace Prahy 3 zajít, aby se zbavila nekontrolovatelného, tudíž nepohodlného tisku či výrazněji omezila jeho vliv. ■

Starostka Hujová: Omezování svobody? O co vám jde?!

„O co vám jde?!“ „Nechápu, o čem mluvíte!“ „Nerozumím otázce!“ To jsou reakce starostky Vladislavy Hujové (TOP 09) na otázky, které jí k usnesení rady č. 545, jímž dochází v Praze 3 k omezení svobody šíření informací, položily Žižkovské listy. Rozhovor k tématu otiskujeme v plném znění.

Jak souzní deklarovaná otevřenost radnice a důraz na názorovou pluralitu s faktem, že byla z prostor radnice odstraněna veškerá periodika kromě Radničních novin Prahy 3?

Já nevím, vy přeci máte svoji distribuční

sít, takže využijte své distribuční sítě! Radnice není prostor pro to, aby distribuovala periodika jiných společností. V tom usnesení navíc řízení nic zakázáno. Nicméně je tam řečeno, jaké tiskoviny mají na radnici být.

Tomu rozumím, ale doposud to tak bylo. A na magistrátu či v jiných městských částech distribuce různých periodik funguje...
My nejsme magistrát.

No to určitě ne. Ale mě zajímá, jaké jsou důvody toho rozhodnutí.
Jaké důvody? Vždyť máte prostor distribuovat svůj měsíčník po celé Praze 3.

Ale mně nejde jen o náš měsíčník.
A o co vám jde?!

Jde nám o to, že zmizel prostor pro jakákoli jiná periodika. Z hlediska

možnosti občanů mít různé informace...

Občané jsou informováni tak, jak chtějí být informováni.

Někteří si nám stěžovali, že jim toto chybí.

Ať si občané stěžují mně. A vy si distribuujte svůj měsíčník po městské části. To je vaše právo. Nikdo vám nic nezakazuje!

Mně šlo ale o obecné důvody, které vás vedly k tomu kroku...

Já nerozumím otázce. Nám se na radnici množily materiály, které nesouvisely s chodem radnice. A navíc nedošlo k žádnému omezení, ale pouze k určení toho, které tiskoviny na radnici mají být, aby hospodářská správa věděla, jak se má zachovat. Takže jsou to materiály městské části, radnice, hlavního města, policie. Takže nevím, o čem mluvíte. ■

Seznam míst, kam nově nesmí ani leták od neziskovky

Úřad městské části Praha 3 (Havlíčkovo náměstí 9 a 11,
Lipanská 9 a 14, Seifertova 51)

Výstavní a koncertní síň Atrium Čajkovského 12

Integrační centrum U Zásobní zahrady 8

Junior Klub Na Chmelnici Kubelíkova 27

Ošetřovatelský domov Pod Lipami 44

SARAP (Sportovní areál Pražáčka) Za Žižkovskou
vozovnou 19

Žižkovské divadlo Jára Cimrmana Štítného 5

Většina mateřských a základních škol v Praze 3

ŠIKANA ŽIŽKOVSKÝCH LISTŮ
NA VINOHRADSKÉM VINOBRANÍ

že si vedení žižkovské radnice nepřeje, listy. Někteří strážníci věděli, že Žižkovské listy obsahují články, které se nelíbí vedení radnice. Samotným strážníkům nebyla opatření na vinobraní příjemná, ale podle jejich slov byl pokyn z vedení pokynem, a tak bylo nutno distribuční časopisů kontrolovat v průběhu celé akce. Měle nás potěšili policisté projíždějící po Vinohradské ulici, kteří se u nás zastavili, prohodili s námi několik vlných slov a požádali o pár

Penězovod do Viktorky

TEXT redakce | FOTO ČTK

Bez jakékoliv diskuse v komisích a výborech, podrobnějších ekonomických analýz či odborných posudků protlačili koaliční zastupitelé ze dne na den penězovod v řádu desítek milionů korun z veřejné kasy na účty fotbalového klubu FK Viktoria Žižkov. Co se ve skutečnosti skrývá za jejich úsilím o urychlené schválení podpory privátního fotbalového byznysu známého podnikatele Ludka Vinše?

"Chtěl bych vrátit fotbalu důvěryhodnost, aby nebyl synonymem korupce, intrikaření, nefér praktik..." píše mimo jiné na svých webových stránkách Ing. Luděk Vinš, majitel FK Viktoria Žižkov.

Materiál s názvem „Uspořádání části majetkových vztahů s FK VIKTORIA ŽIŽKOV a.s.“ schválila ke konci září na svém mimořádném zasedání narychlo rada městské části a následující den jej již dostali na stůl překvapení zastupitelé. Po bouřlivé diskusi materiál také zastupitelstvo schválilo silou hlasů ČSSD, TOP 09 a Žižkova (nejen) sobě.

V praxi si žižkovský fotbalový klub již nebude muset lámat hlavu, jak splatí desetimilionový úvěr, který si vzal od městské části v loňském roce na zateplení a vybudování nové hrací plochy. Naopak, radnice odkoupí do sportovní firmy v rukou Ludka Vinše zařízení stadionu, konkrétně technologii na vyhřívání trávníkové plochy za více než 28 milionů korun. Materiál dále deklaruje možnost, že kotelná s trubkami vyhřívajícími zemi nebude na Viktorce poslední věcí, jíž se občané

Prahy 3 stanou prostřednictvím rozhodnutí svých zastupitelů hrdými majiteli. Podle materiálu by v budoucnosti mělo do majetku městské části přejít také další zařízení fotbalového svatostánku u Seifertovy ulice. Konkrétně VIP sa-

FK Viktorie Žižkov nebude muset splácet desetimilionový dluh.

lonek, stožáry umělého osvětlení hrací plochy a také prodejna suvenýrů s montovanou západní tribunou. Za ně by radnice měla Vinšově akciové společnosti zaplatit další desítky milionů korun.

VIKTORKA STÁLE NAD PROPASTÍ

Na chvíli se zastavme u osobnosti ambiciózního podnikatele Vinše, který

žižkovský klub ovládá. Padesátiletý majitel fotbalového klubu Viktoria Žižkov je absolventem ČVUT. Stejně jako řada dalších českých a slovenských podnikatelů, např. Andrej Babiš, Václav Junek, František Chvalovský nebo Tomáš Chrenek, vyšel i Vinš z líhně předrevolučních „pézetek“ neboli podniků zahraničního obchodu. V devadesátých letech Luděk Vinš ovládl jako zaměstnanec společně s tehdejšími řediteli Josefem Regnerem společnost Strojexport, která je dnes v konkurzu. Navíc vlastní funkcionalistickou budovu Paláce Fenix v horní části Václavského náměstí či karlínský hotel se sportovním areálem Čechie Praha. Byl také majitelem digitální televize Public TV (PublicCom, a.s.), která však v roce 2011 zkrachovala a nechala za sebou dluhy přesahující 150 milionů korun. V roce 2009 Luděk Vinš také neúspěšně kandidoval na šéfa národního fotbalového svazu. →

Technologie na vyhřívání trávníku fotbalové Viktorky za 28 milionů? No, nekupte to!

Již léta je veřejným tajemstvím, že Viktor-ka, přesněji samotný fotbalový klub, trpí léta silnou dluhovou zátěží. Jaká je reálná výše tohoto dluhu, není vůbec snadné zjistit a otázkou zůstává, zda tato čísla Vinš předal před jednáním o „uspořádání části majetkových vztahů“ vedení žižkovské radnice. O tom, že by tomu tak být mělo, není pochyb. Do žižkovského fotbalu prý primárně proudí peníze z Vinšových prosperujících společností, jenomže podle informací serveru Aktuálně se ještě v minulém roce o podíly v nich soudil se svými obchodními partnery, kteří tvrdí, že je o ně právě majitel Viktorky úkladně připravil a prohlásil se jejich jediným majitelem.

Jisté je, že bez ohledu na majitele klubu a vzestupy i pády Viktorky stála dlouhá léta žižkovská radnice místním fotbalistům po boku. Žákovská příprava pod hlavičkou občanského sdružení SK Viktoria Žižkov roky získávala z grantů městské části milionové dotace. Jméno občanského sdružení si zapamatujte, ještě se k němu vrátíme. Klub přitom hospodařil s pozemky Prahy 3 pronajatými za symbolickou cenu a v roce 2009 vznikl společný ambiciózní projekt radnice s Viktorkou, kterým se měl fotbalový stadion proměnit v moderní polyfunkční centrum s byty, obchody, kancelářskými prostory i stovkou parkovacích míst, zastřešený novou společností Viktoria Žižkov. Vlastnické vztahy a obchodní záměry s nimi spojené jsou v tomto případě přinejmenším složité a vyžadují hlubší analýzu.

„Viktorka je jediným fotbalovým klubem, který má ve svém názvu jméno čtvrti, v níž působí. Navíc je fotbal důležitou položkou v seznamu volnočasových aktivit dětí,“ hájil vždy spolupráci městské části s fotbalisty bývalý místostarosta Jiří Matušek. Až do posledního zastupitel-

stva totiž měla tato spolupráce vždy jasně dané mantinely.

MÍSTO SPLACENÍ PŮJČKY DALŠÍ FINANČNÍ INJEKCE

Je zřejmé, že pravidla splácení úvěrů nejsou pro všechny nastavena stejně. Běžný občan musí splácet řádně a pravidelně. A pokud ne, záhy je obšťastněn upomínkou, sankcemi nebo návštěvou exekutora. Podnikatel Luděk Vinš má docela jiné postavení. Jím vedená akciová společnost půjčku splatit nemusí, a ještě dostane od Prahy 3 finanční injekci.

Žákovská příprava žije z grantů městské části!

Městská část totiž v loňském roce poskytla úvěr FK Viktoria Žižkov ve výši deseti milionů korun. Podle informací opozičního zastupitele Tomáše Kalouska nebyly poslední splátky dlužníka, kterým je fotbalová Viktorka, uhrazeny. Na jednání zastupitelstva tak opětovně padly dotazy, proč třetí městská část nevymáhá tento dluh, a naopak prosazuje narychlo finanční transakci, při níž peníze potečou opačným směrem než do obecní kasy. Ani sociálnědemokratického místostarostu Nigrina, jenž si po ustanovení nové koalice mezi své kompetence vetkl pojem „otevřenost procesů,“ asi nepřekvapilo, že tento logický dotaz zůstal bez odpovědi.

Kontroverzní investiční akce v řádu desítek milionů korun, placená z peněz daňových poplatníků, nebyla navíc schválena příslušnými výbory zastupitelstva ani odbornými komisemi rady a nebyla podložena žádnou, byť elementární

ekonomickou analýzou. Celý proces tak běžel zcela mimo obvyklé demokratické mechanismy i kontrolu opozice.

A KOLIK NÁS TO BUDE STÁT?

Proč vedení žižkovské radnice uskutečňuje zmiňovanou transakci a z jakých důvodů k ní muselo dojít v takové rychlosti, nikdo nevysvětlil. Předkládající zástupce starosty Josef Heller (TOP 09), který byl v souvislosti s tímto materiálem spíše „bílým koněm“, proto nemohl svým kolegům z opozice smysluplně odpovídat na naprosto triviální otázky týkající se nákupu vyhřívacích armatur pod trávníkem, po němž běhají žižkovští fotbalisté. Přestože jde o obchod za více než 28 milionů, nebyla zodpovězena ani otázka, jaká je vlastně investiční návratnost této transakce. Jinými slovy: Kolik bude trojková radnice Viktorce účtovat v budoucích letech za pronájem zařízení, aby svou investici umořila.

Každý ekonom ví, že investice do technologických celků mají smysl, pokud je jejich návratnost do deseti let. V tomto případě by musela radnice účtovat FK Viktoria Žižkov ročně vedle provozních nákladů minimálně dalších 2,8 milionu korun, aby schválené „uspořádání obchodních vztahů“ mělo elementární ekonomický smysl. A to ponechme stranou

Na oslavě postupu klubu do první ligy se objevil i bývalý funkcionář Viktorky a žižkovský zastupitel Michal Kucián (ČSSD). Postup by se bez „městské“ desetimilionové půjčky neuskutečnil.

otázku, zda má městská část principiálně provozovat takovou technologii, jak uvedl opoziční zastupitel Kalousek.

Starostka ovšem vidí narychlo schválený "obchod" jinak: „Tak, jako městská část podporuje činnost divadla či příspěvkových organizací jako Pražáčka, jde o principiální rozhodnutí, zda se budeme věnovat podpoře sportu. V klubu je 300 žáků, kteří tam provozují tréninkovou činnost. Jde o děti z Prahy 3 a pro nás je velice důležité, aby ta kontinuita byla zachována.“ První dáma Žižkova jaksi zapomněla zmínit, že mládežnický fotbal organizuje již zmiňované občanské sdružení SK Viktoria Žižkov, které na tyto účely dostává ročně od radnice mimořádně vysoké granty. Tedy zcela jiná organizace, než je Vinšova akciovka, do níž nasměrovala koalice penězovod z kapes daňových poplatníků. V té žádných 300 žáků netrénuje.

Místostarosta Heller pravděpodobně při jednání zastupitelstva nakonec ztratil hlavu a patrně prozradil skutečný důvod, proč zastupitelstvo schvaluje narychlo diskutabilní penězovod do soukromého fotbalového klubu. Po sestupu z první ligy a v době hospodářské krize dopadající těžce i na český fotbal, totiž potřebuje Viktorka Žižkov nutně finanční injekci. Blíží se konečný termín, ve kterém se mají uzavřít přestupové dohody s hráči.

Tím Heller sám vyvrátil své původní tvrzení, že transakce je dlouhodobě plánovaným uspořádáním vztahů s Viktorkou. Soudě podle jeho prohlášení se investiční strategie žižkovské radnice nově řídí spíše termíny hráčských přestupů než potřebami obce. Přesto pro kontroverzní bod zvedli ruku politici všech koaličních stran.

ZELENÝ OBRAT O 180 STUPŇŮ

Zastavme se ještě na chvíli u nového místostarosty Matěje Stropnického [Ž(n)S] a porovnejme si jeho dřívější a současný vztah k fotbalu, a Viktorce Žižkov především. Místní organizace Strany zelených v Praze 3 zveřejnila 18. března 2009 na svých internetových stránkách tiskovou zprávu s názvem „Praha 3 schválila investici s Viktorií Žižkov – do fotbalového klubu unikají miliony“, v níž Matěj Stropnický společně se strnickými kolegy pranýřoval investiční záměr na společnou výstavbu městské

Šéf ČSSD v Praze 3 Michal Kucián je bývalým funkcionářem Viktorky Žižkov.

části a FK Viktoria Žižkov v okolí fotbalového stadionu. V minulém roce jako jeden ze dvou zastupitelů pro změnu nezvedl ruku (!) pro poskytnutí půjčky Viktorce na výstavbu nové vyhrávané zelené plochy, kvůli níž vznikl Vinšově akciové společnosti aktuálně „řešený“ dluh. Stropnický tehdy poznamenal, že jeho vztah k fotbalu je neutrální a více než Viktorka je pro něj důležitá podpora vzdělávání. Hlasování na posledním zastupitelstvu tak usvědčuje Matěje Stropnického i jeho stoupence z naprostého pokrytectví.

Sdružení Žižkov (nejen) sobě, tvořené zelenými, lidovci a občanskými lobbisty za levnější privatizaci, totiž mělo s podporou kontroverzního „uspořádání vztahů“ s Viktorkou největší dilema. Svědčil o tom i pohled do zastupitelských lavic během projednávání

předmětného bodu. Zatímco se sociální demokraté tvářili, že se jich materiál netýká a TOP 09 nechala v bouřlivé diskusi koupat svého místostarostu Hellera, který si „užíval“ pozice předkladatele třaskavého usnesení, jindy živě debatující zastupitelé Žižkova (nejen) sobě zarytě mlčeli a sklopenými očima pozorně studovali desky svých lavic. Podle některých zákulisních informací z žižkovské radnice vyměnil Stropnický podporu kontroverzního usnesení za pomoc s prosazením privatizačních pravidel, která před lety slíbil svým stoupencům. Jeho koaliční spojenci totiž se schválením tohoto materiálu váhali.

U ČSSD je podpora penězovodu do Viktorky logická. Šéf sociálních demokratů v Praze 3 Michal Kucián je bývalým funkcionářem klubu a s Vinšem, inkasujícím touto transakcí prostředky z veřejné kasy, jej podle našich informací stále pojí úzké vazby. TOP 09 je ze všeho nejpravděpodobněji zase vedena snahou udržet nesourodou koalici, kterou stmelila s levicovými stranami navzdory svým proklamovaným konzervativním ideovým zásadám na obranu starostky Hujové, podezřelé ze střetu zájmů.

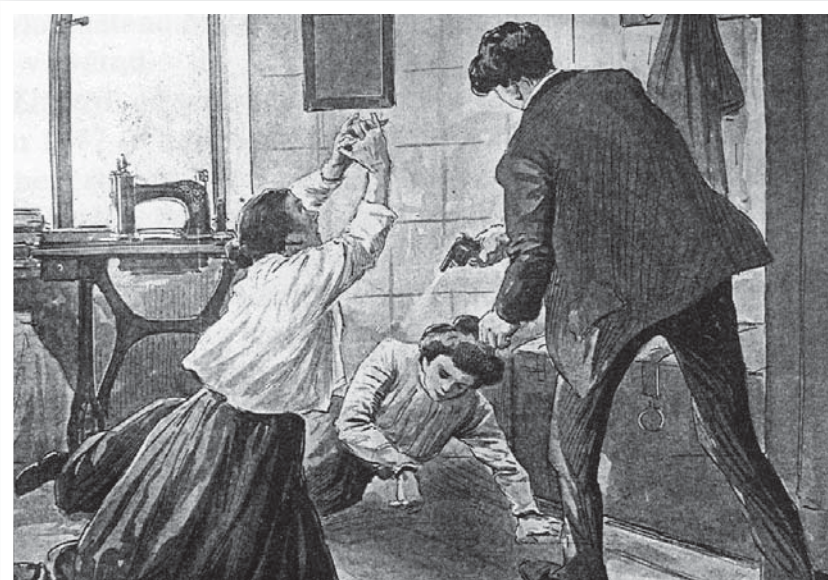
Rozjetý koaliční vlak tak nezastavila ani dlouhá diskuse, v jejímž závěru apeloval na své kolegy jarovský zastupitel Jiří Jungwirth, aby nespouštěli netransparentní penězovod z kapes daňových poplatníků. „To si z nich vážně děláte srandu? To si z nich děláte p...l?!“ hřímál jindy distingovaný lékař zvolený za ODS.

Marně. Hlasovací mašinérie, stvořená starostkou Hujovou, utnula veškerou diskusi. ■

Žižkovské zločiny a tresty

TEXT *Pavel Trojan* | ILUSTRACE *Jak hřešil Žižkov před sto lety (Nakl. Academia)*

„Žižkovu a Libni zdaleka se vyhni! Jediný ručičky, který na Žižkově nekradou, jsou ty na hodinách!“ Dobové výkřiky ukazují, že Žižkov v sobě snoubí opravdu mnohé. Soud, vězení, strážnice i popraviště. To vše se na území dnešní Prahy 3 v minulosti nacházelo.

V souvislosti s vyprávěním o nekalých žižkovských živlech začneme od konce, tedy od šibenice. Různé historické prameny ji zasazují za brány Nového Města, na různá místa dnešního Žižkova: poblíž Komutovky, Parukářky či Vítkova. S jistotou však můžeme potvrdit jen Židovské pece, kde se konala v červnu 1866 poslední veřejná poprava v Praze. Oběšen tu byl Václav Fiala, mladík, který zavraždil svou milenkou, a popravě prý tehdy přihlíželo třicet tisíc diváků. Jen málo obyvatel okolí současného Olšanského náměstí tuší, že se c. k. policejní komisařství nacházelo už před sto lety v Lupáčově ulici č. p. 1065. Na stejné adrese sídlí identická instituce – jen s jiným názvem – dodnes. I když pár rozdílů by se tady našlo. Před sto lety patřila k vybavení strážníka pouze šavle, píšťalka a později i obušek. Hlídka se skládala z jednoho strážníka, nikoli z dvojice mnohem lépe ozbrojených strážců veřejného pořádku. Mezi nejčastější prohřešky našich předků lze řadit domácí spory, rušení nočního klidu a výtržnictví většinou spojené s alkoholickým opojením. Zaznamenány jsou ale také podvody, prostituce, sebevraždy, krádeže všeho druhu (a to dokonce i na hřbitovech!), ale též násilí

na dětech, ba i vraždy nejdrsnějšího kalibru. Zdá se tedy, že se naše povaha za sto let pranic nezměnila a volání po galantnosti zločinců starého mocnářství není rozhodně na místě.

K nejznámějším žižkovským vrahům patřil Jindřich Boček, který měl za sebou v roce 1908 už velmi slušnou kariéru recidivisty a ukrýval se v bytě své milenký v dnešní Bořivojově ulici. Při zatýkání kladl odpor a svým browninem trefil hned

Zlodějčci se v žižkovských nálevnách často sami prořekli.

čtyři ozbrojené detektivy, z toho jednoho smrtelně. Ani oni mu nezůstali nic dlužni. Bočka zasáhlo celkem šest střel, ale svá zranění zázračně přežil. Díky tuberkulóze mu byl nakonec dokonce zmírněn trest, ale tato nemoc se mu stejně stala o dva roky později osudnou. Ve stejné době otrásl pražským tiskem případ několika Poláků ze Lvova (jednalo se tehdy o jedno společné soustátí), kteří při útěku z loupežné akce

na Václavském náměstí smrtelně postřelili náhodně kolemjdoucího vězeňského dozorce v uniformě. Pátrání odhalilo jejich byt v dnešní Kubelíkově ulici plný lupičského „vercajku“, tedy olejů, pilníků a paklčů. Rakouská policie postupně spojila další loupeže v Haliči s touto skupinou, která byla ve Lvově odhalena a odsouzena k jednomu až osmi letům těžkého žaláře.

Méně nebezpeční zlodějčci se po několika kořalkách v žižkovských nálevnách často sami prořekli a místní detektivové stejně věděli, do kterého hostince si mají pro dotyčné lumpy dojít. Nejčastěji šlo prý o kořalnu v okolí Židovských pecí, kam chodili „chlupatí“ skoro najisto. Nedivme se. Ještě po první světové válce šlo nejen o periferii Prahy, ale i Žižkova, a ve spojení s nákladovým nádražím se jednalo o ideální místo pro soustředění podobných živlů. Na přelomu devatenáctého a dvacátého století byla vystavěna v Karlově ulici naproti plynárně budova c. k. okresního soudu na Žižkově. Přeložme si to do dnešní topografické situace. Jde o budovu Městské části Praha 3 na Seifertově třídě, naproti vchodu na stadion Viktorky. V přízemí a prvním patře se nacházelo deset vězeňských cel. Dobový tisk připomíná, že se nedaleko odsud odehrál dnes už zapomenutý pokus o atentát na císařpána Františka Josefa I. při jeho návštěvě města Žižkova v roce 1903. Neúspěšný atentátník byl pak na místě zlynčován žižkovským obyvatelstvem.

Některé věci se ani po letech nezměnily a patří do kategorie „bylo, jest a bude“. Pančování alkoholu, prodluzování trvanlivosti masa zakázanými způsoby nebo padělání peněz. Padělaly se především mince hodnoty deseti a dvaceti haléřů, ale též jedna rakouská koruna. Za padělání a napomáhání následovala „odměna“ ve výši až deseti let těžkého žaláře. Od popísaných dějů už uběhlo více než sto let a naše země mezitím šestkrát proměnila název. Nechť laskavý čtenář sám porovná, nakolik se za tu dobu proměnil charakter kriminálních činů, páchaných na Žižkově. ■

Ve stínu

TEXT Petr Hamšík | FOTO Falcon

V roce 1953 vrcholí v Československu první pětiletka, a zatímco se mnozí obávají příchodu měnové reformy, kapitán Hakl (Ivan Trojan) rozplétá běžný případ vykrádačky klenotnictví. Stopy vedou jasným směrem a viník je záhy za mřížemi. Ale je to opravdu pachatel? Kapitán se nespokojí s jednoduchým vysvětlením a pouští se do souboje s krakaticí, nad níž se těžko vyhrává.

V souvislosti s novým filmem *Ve stínu* režiséra Davida Ondříčka se ozývají hlasy, že u nás po letech vznikla klasická žánrová detektivka, která si mnohé rekvizity a postavy půjčuje ze zámorí a zároveň je zasazuje do typicky československého lezavého prostředí totalitních padesátých let. Režisér společně se scenáristou Markem Epsteinem spojují žánr krimi thrilleru s takřka politickým dramatem, což pravověrně vyznavače klasických žánrových šablon přinejmenším rozlítí, zatímco milovníky psychologických dobovek vyvede z míry černobílou postav a jasný morální apel. Při odhlédnutí od faktu, že snímek *Ve stínu* opravdu nedodržuje pravidla filmu noir a tvůrci ve prospěch příběhu neváhají ohnout realitu padesátých let, ukazuje se, že takový filmový mix může velmi dobře fungovat.

Umanutý policista je v podání Ivana Trojana opravdu tou postavou, s níž se rádi vydáme do šedivě industriálních zákoutí tehdejší Prahy, kde lidé až příliš cítí, že nemají žádnou budoucnost. Pátrání po opravdovém pachateli loupeže v klenotnictví se záhy začíná zamotávat a mrtvol přibývá. Navíc se objevuje major Zenke (německá herecká superstar Sebastian Koch), který je najednou pověřen vyšetřováním, a Hakl tak musí pátrat na vlastní pěst. Přestože zkušený divák směr příběhu záhy odhalí, rozhodně to neubírá na zážitku, který se Ondříčkovu týmu podařilo vytvořit. Vše od velkorysých a sugestivních výprav, kdy po Václavském náměstí opět jezdí tramvaje, přes svižné dialogy až po opravdu vyvážené herecké výkony (David Švehlík jako snaživý kolega či právě nejednoznačný Sebastian Koch) vytváří skvěle řemeslně zvládnutý zážitek.

S plynoucí stopáží se Hakl pomalu mění v dokonalého mučedníka, který svůj boj proti státní bezpečnosti nemůže vyhrát, a právě Ivan Trojan má zásluhu na tom, že sedmnáctá verze scénáře neustí papírem. *Ve stínu* se podobně jako dlouho očekávaný Alois Nebel nestane filmem desetiletí, přesto dokáže diváka ke svým postavám připoutat a uvěřitelně jej provést dobovým příběhem. To není rozhodně málo, leč na Oscara to nejspíš stačit nebude. ■

Ve stínu / ČR, SR, POL 2012 / David Ondříček / 106 minut **hrají** Ivan Trojan, Sebastian Koch, Soňa Norisová, Jiří Štěpnička, Marek Taclík, Norbert Lichý, David Švehlík, Martin Myšička, Miroslav Krobot a další

Filmové tipy

MEZIPATRA

Kino Lucerna a Světozor / 8.–14. 11.

Již třináctý ročník Queer filmového festivalu Mezipatra se na začátku festivalu přičítá do Prahy s tématem moci, manipulace a šílenství. Přestože se festival odehrává za hranicemi Žižkova, rozhodně stojí za pozornost, výlet do poloviny Václaváku a objevení teplé kinematografie. Více na www.mezipatra.cz.

SKYFALL

V kinech od 26. 10.

Daniel Craig potřeší ztvárnění nejslavnějšího filmového agenta, Jamese Bonda, ve dvacátém třetím snímku nejdelší filmové série. V režii oscarového Sama Mendese prochází Bondova loajalita vůči M těžkou zkouškou – Skyfall slibuje ostrou podívanou!

LOOPER

V kinech od 11. 10.

Joe (Joseph Gordon-Levitt) se živí jako nájemný vrah, který zbavuje zločineckou organizaci nepohodlných osob. Svou odměnu vždy nalezne u své oběti, kterou nesmí nikdy nechat utéct a jež před hlavě putuje z budoucnosti. Co když má zastřelit sebe sama (Bruce Willis)?

DVA NULA

V kinech od 25. 10.

Originální dokument Pavla Abraháma zvolil jako místo dění jeden zápas mezi Spartou a Slavií, kde dvaadvacet filmových kamer nezabíralo trávník, ale hlediště. Oživení pater tribuny i různých pater naší společnosti.

Hudební tipy

FROM BERLIN TO PRAGUE

Klub Matrix / sobota 27. 10. od 18.30

Pankáči by měli zbytnit! Po dvou letech se vrací streetpunková berlínská kapela The Ruckers, kterou doplní další berlínští hráči The Suburbs. Pražské barvy pak budou hájit kapelky Cross-czech a Punto d'onore. Prostě punkový večer s budoucností!

VOTCHI

Klub Kain / sobota 27. 10.

Česká verze kapel, jako je Jethro Tull či Deep Purple, předznamenává, že půjde o klasický hardrock s notným příspěvím flétny. Je otázka, zda kapela jen využívá osvědčené postupy či jde o geniální soubor inovující zdánlivě mrtvý žánr. Revival hardrock však stále žije – přinejmenším v klubu Kain.

SUNSHINE

Palác Akropolis / úterý 30. 10. od 19.30

Pražská kapela Sunshine absolvovala hraní na letních festivalech, vydala hned několik nových klipů na skladby z desky Karmageddon a s podzimem se zase začne objevovat v klubech. Očekávejte atmosférické a emotivní skladby a parádně vyhranou kapelu!

Amanda Palmer

TEXT Jana Kománková | FOTO Palác Akropolis

Amanda Palmer je zvláštní osoba. Hudebnice, manželka kultovního spisovatele Neila Gaimana a výtvarnice bude jedním z nejvýraznějších hudebních es, která se letos na podzim na Žižkově objeví.

Začalo to už první deskou, kterou nazvala Kdo zabil Amandu Palmer? (Who Killed Amanda Palmer), a pokračovala tak v divokém projevu, jaký nastolila ve své předchozí kapele Dresden Dolls. Ta se v roce 2008 rozpadla, nicméně poslední dva roky už zase k velké potěše fanoušků funguje. Amanda je divoká osoba, Dolls nedolls. Vystupuje polonahá, ječí, do kdečeho tříská, leccos počmárá, netají svou bisexualitu ani náklonnost k alkoholu. K manželovi přišla také trochu zvláštně, soudě aspoň podle příspěvku na twitteru, kam napsala: „Asi jsem mu řekla, že si ho chci vzít, ale nejspíš jsem byla opilá.“

Její hudba, ať už sólová nebo s DD, je založením a nespoutaností punk, zvukově je však mnohem komplexnější. Lze říci, že má blíž ke kabaretu nebo alternativnímu popu – autorka ji ostatně nazývá brechtovským punkovým kabaretem. Často dominuje piano, do něhož Amanda energicky mlátí jednoduché, ale silné riffy. Nevychýbá se ani jiným klávesovým nástrojům – ostatně podobně jako u Dresden Dolls. Atmosféru dokreslují lehce teatrální smyčce a nad vším ční vokál – někdy na pomezí zpěvu a křiku. I přes divokost projevu neztrácí písničky strukturu a drajv, což Amandě přitahuje jak příznivce se zálibou v alternativnější muzice, tak publikum, které chce v podstatě nebanální pop. Komu by to nestačilo, může od ní občas slyšet i nějaký obskurní vedlejší počín, jakým je album coververzí písniček Radiohead přebrané na ukulele.

Aktuální deska Theatre Is Evil, s níž se představí i v Paláci Akropolis, je zajímavá nejen hudební stránkou, ale také svým vznikem přes server Kickstarter. Server je zaměřený na získávání peněz pro (nejen) umělecké projekty – a Amanda Palmer tímto způsobem sehnala ohromující částku. Podle Wikipedie šlo o 1,1 milionu dolarů, podle webu MusicOMH dokonce o 1,9 milionu. Rekord a také příjemně dostačující částka na album, turné a související výtvarné aktivity včetně knihy, která vyjde samostatně. Deska sama má poměrně slušné recenze oceňující stylový rozsah od piánových balad po plnější znějící skladby – na koncertě v Akropoli se proto nejspíš můžeme těšit především na novinky. Mohly by stát za to. ■

Palác Akropolis / pondělí 29. října od 19.30 / 720 Kč v předprodeji, 800 Kč na místě

Mafiánská opera

TEXT Tadeáš Haager | FOTO Palác Akropolis

Na počátku všeho prchnou ze zoo dvě hyeny a skryjí se v lese. Taxikář rozprávějící s nastávající matkou se nechá slyšet, že by do jejich spárů vehnal „všechny ty grázly, co kradou“. A kapela hrábne do strun.

Z divadla můžete odcházet rozladění, zklamaní nebo plní nadšení. V případě Mafiánské opery však stanete tváří v tvář rozečkané inscenaci, která vás buď znechutí, nebo nadchne. Můžete být vytočeni laciným a neoriginální podlézáním všeobecné „blbě náladě“ ze současných socio-politicko-kriminálních poměrů. Postavy rozprávějí o Berdychovi a jeho gangu, shodují se na nespravedlnosti světa nebo kují pikle a telefonují z ministerstva na ministerstvo. Většina monologů či rozhovorů je však napsána chytře, s fantazií a vtipem. Autor scénáře Jan Jirků se vyhnul prvoplánovému humoru a zároveň postavy vybavil půvabnými replikami, které na tváři udrží pobavený úsměv.

Hudba se do Mafiánské opery vkrádá prostřednictvím hudebních vsuvek, které jsou kromě jiného motivovány i tím, že jedna z postav hraje v kapele. Jejich texty ale až na výjimky děj dál neposouvají, o postavách neprozrazují nic nepostradatelného a v podstatě jen dokreslují atmosféru. Těžko se pak hledá slovní spojení, které by vzniklý žánr či tvar popsalo. Muzikál to není, opera také ne, zbývá asi večer se zpěvy a tanci. Dojem z vydařené práce člena kapely Hm... a někdejšího kytaristy Tata Bojs Marka Doubravy navíc komplikuje fakt, že ne každý se dokáže přenést přes fenomén „český zpívající herec“. Na divadelní fakultě naučená gesta a patosem rozechvělý hlas však mohou být pro mnohé diváky i přínosem. Prostor jeviště zaplnil scénograf Jan Bažant funkčně – jeho návrh je košatý, avšak nepřepřelácaný, nápaditý, líbivý, ale nikoli přehnaně kýčovitý. Lze říci, že dokonale souzní s výkony pestrého souboru herců od Simony Babčákové přes Oldřicha Navrátila či Vladimíra Marka až po Jiřího Vaňka. Režisérovi Janovi Jirků se naštěstí podařilo z aktérů dostat příjemně civilní výkony, kdy se téměř nestává, že by se při přehrávání pašilo z kulis.

Jistě se najdou i tací, kteří budou inscenaci bezvýhradně nadšení. Většina diváků však bude po skončení představení spíše přemítat, co se to na jevišti vlastně dělo. Právě díky tomu se však vyplácí do Akropole zavítat, neboť takto pozitivně rozporupných a zároveň originálních inscenací je na pražských jevištích poměrně málo. ■

Mafiánská opera **režie** Jan Jirků **výtvarný design** Jan Bažant **hudba** Marek Doubrava **hraji** Simona Babčáková, Vladimír Marek, Oldřich Navrátil, Tomáš Jeřábek, Jakub Žáček, Aneta Krejčíková

Palác Akropolis / 18. a 19. listopadu od 20.00 / 300 Kč (zlevněné 210 Kč)

Divadelní tipy

JAK UDĚLAT KARIÉRU SNADNO A RYCHLE

Divadlo na Vinohradech, premiéra 15. 10., reprízy 27. 10. a 5. 11.

Vinohradské divadlo se změnou vedení nabírá jen lehce odlišný kurz. Do konce roku na nás čekají čtyři premiérová představení, která dokazují, že o žádný dramaturgický veletoch se nejedná. Vedle romantiky a komedií dojde i na muzikál – Jak udělat kariéru snadno a rychle je ve Spojených státech již zlidovělý kus od Loessera, Burrowse a Weinstocka pojednávající o kariérním šplhu vzhůru v rámci jedné firmy.

VÁLKA S MLOKY

Divadlo Jára Cimrmana / 2. 11. od 19.00

Hostující soubor Aqualung nachystal pro Cimrmanův svatostánek v rámci přehlídky Přelet nad loutkářským hnízdem inscenaci Čapkovy klasiky. Sci-fi román odrážející vztahy mezi nadřazenou a podřízenou rasou v sobě nese radost i strach z možného vítězství podceňovaných a popisuje mechanismus zrodu násilí. V pojetí Aqualungu nejsou nijak obroušeny jeho hrany, předloze spíše kabaretní dodává na naléhavosti pojetí.

MARIE STUARTOVNA

Divadlo na Vinohradech / 7. 11. od 19.00

Ne každému musí vyhovovat výběr komediálních a lehce stravitelných kusů v Divadle na Vinohradech. Vedle předělávek televizních hitů je zde ale i prostor pro klasiku. Drama německého básníka Friedricha Schillera o různých aspektech odsouzení panovnice k smrti je prostorem, kde mohou Lucie Jiříčková i Ivan Řezáč a další herci souboru pod vedením režiséra Daniela Špinara předvést to nejlepší.

Nejen hudba v Akropoli

TEXT redakce | FOTO Palác Akropolis

AMANDA PALMER AND THE GRAND THEFT ORCHESTRA

Po dvou letech u nás znovu zahraje americká zpěvačka, klavíristka a internetová vizionářka Amanda Palmer. Do Paláce Akropolis přiveze svůj nový projekt Amanda Palmer and the Grand Theft Orchestra, v němž si nekaširovaný alternativní rock podává ruku s výstřední kabaretní estetikou. Vznik jejich aktuálního alba navíc doprovázejí okolnosti přímo revoluční – bývalé členky kultovní skupiny Dresden Dolls na něj přispěly fanoušci více než milionem dolarů. „Tohle je budoucnost hudby,“ mohla prohlásit zpěvačka hrdá na svoji absolutní uměleckou nezávislost.

pondělí 29. října od 19.30

SUBMOTION ORCHESTRA

Po loňském velmi úspěšném koncertu v Městské knihovně se tato anglická partička vrací do Prahy. Média popsala loňské vystoupení jako „dech beroucí zážitek“ a letos tento leedský septet v Paláci Akropolis představí své nové, v pořadí druhé album *Fragments*, které

vychází v polovině října. Jejich hudba příjemně osciluje mezi orchestrálním jazzem, soulem, sofistikovaným broken beatem, filmovým ambientem či dubem a je neuvěřitelně doplňována vokálem sympatické zpěvačky.

pátek 2. listopadu od 19.30

18. FESTIVAL INTEGRACE SLUNCE

V Paláci Akropolis opět dostanou prostor amatérští, profesionální, zdraví i handicapovaní umělci, aby divákům ukázali, že „nic není nemožné“. Festival pozve na dopolední představení plná pohádek a písniček, a to s volným vstupem. Večery budou patřit divadelním představením souborů Verva, Dramatické studio Škorně a Divadelní spolek Proměna. V hudební části pokřtí novou desku Pipes & Pints a benefiční koncert ve prospěch speciální školy

Rooseveltova odehrají skupiny Traband a Rudovous. ZTP mají vstup na všechny program festivalu zdarma.

7.–11. listopadu

[RE:JAZZ]

Německá skupina letos oslaví 10. výročí své existence novým albem a přijíždí s ním dobýt Prahu! Kapela se skládá ze sedmi muzikantů klasického jazzového nástrojového obsazení. Jejich specialitou je reinterpetace již zavedených skladeb. S tím, co bylo zdánlivě tisíckrát ke slyšení, však dokážou velmi originálně pracovat.

čtvrtek 15. listopadu 19.30

MAFIÁNSKÁ OPERA

Režisér a scenárista Janek Jirků spolu s hudebníkem Markem Doubravou připravili scénář, texty a písně k nové divadelní hře se zpěvy. Mafiánská opera je černou komedií o lidech středního věku, kteří se již nechtějí nechat okrádat – o peníze, čas, lásku ani iluze. Říká se, že dnes kradou všichni. Není to pravda, někteří krást zkrátka neumějí. Divadlo Akropolis uvádí představení, ve kterém hrají Simona Babčáková, Oldřich Navrátil, Vladimír Marek, Jakub Žáček a další.

18. a 19. listopad od 19.30

[re:jazz]

Různé chutě ciziny

TEXT *Eva Fryšarová* | FOTO *Filip Singer*

Kavárna Millème

Říká se, že pařížské metro patří k těm nejméně přehledným na světě. Závan Paříže však můžete zakusit i bez bloudění, stačí využít pražskou podzemku, vystoupit na Jiřího z Poděbrad a záhy se octnete ve Francii díky stylové kavárně a pâtisseries Millème. Místo vyniká především sladkými dezerty, které rozmazlí vaše chuťové buňky, nabídka však uspokojí hlad i v době oběda. Vyberete si z řady sendvičů, v nichž nechybí versailleská šunka, francouzské sýry či zeleninové saláty. Gurmáni ocení hovězí boeuf Bourguignon nebo mušle.

Millème coby kavárna nadchne! Mají tu dortíky, na něž široko daleko nenarazíte. Navíc je znát, že lidé, kteří tu pracují, dělají svou práci s láskou a rozumějí jí. Paní u vitríny se zákusky trpělivě popisuje složením každého dortu. Převažují tu ty, jejichž základem jsou různé pěny. Pistáciová, pomerančová, malinová, čokoládová... Na jazyku se doslova rozplývají. Dorty vypadají skvostně a velké jsou tak akorát, nebudete se po nich cítit přeslazení, ideální zákusek po obědě. Moderní čistý interiér a venkovní zahrádka už jen podtrhují francouzský šarm Millème.

Náměstí Jiřího z Poděbrad 4, P2 Vinohrady, tel.: 223 002 274,
milleme@email.cz

PO–PÁ: 8.00–21.00, SO: 08.00–20.00, NE: 09.00–21.00

- + skvostné dortíky
- + okusíte francouzské speciality
- + velmi milá obsluha
- + venkovní zahrádka
- vyšší cena

Bosna Grill

Na Havlíčkově náměstí již léta funguje rodinná restaurace, která přibližuje vůně a chutě Balkánu. Již z ulice však restaurace vypadá jako špatné bistro, do kterého byste vešli jen v případě největšího hladu. První dojem však brzy změní příjemná servírka a fotky pokrmů na zdi, po jejichž zhlédnutí se na ochutnání Balkánu začnete těšit.

Bosna Grill každý den nabízí menu, ale vyberete si i na stálém jídelním lístku, kde narazíte na netradiční slova jako burek (listové těsto plněné hovězím masem), šiš čevap (pikantní tyčinky z hovězího masa) nebo lepiňa (příloha, chlebová placka). Nechybí ani pleskavice z hovězího masa a telecí maso. Ceny jsou sympatické, třeba za telecí plátky v lepiňa dáte 119 korun. Právě telecí plátky však příliš nenadchly – přestože jsou podle lístku připravovány na grilu, jsou dost mastné. Talířek je tak malý, že vám z něj jídlo padá. Dojem pokazí i situace, kdy se u jednoho stolu sesednou majitelé s přáteli, a přestože hosté jedí, tak kouří a hlasitě se baví. Na druhou stranu zde exkluzivně můžete okusit i „tekutý“ Balkán v podobě originálních pálenek (Pelinkovas), tamních vín (Vranac plantaže). Bosna Grill je zajímavou zkušeností coby gastronomická exkurze Balkán, která však potřebuje ještě doladit.

Havlíčkově náměstí 4, P3 Žižkov, tel.: 776 189 098,
www.bosnagrill.cz, info@bosnagrill.cz

PO–NE: 10.00–23.00

- + ochutnáte balkánskou kuchyni
- + přívětivé ceny
- + těžko sehnatelné pálenky a vína
- + nevzhledný exteriér i interiér
- jídlo nenadchne
- majitelé v době oběda kouří

Sportovní tipy

TEXT *Eva Fryšarová*

VIKTORKA A DRUHÁ LIGA

Fotbalový klub Viktoria Žižkov se po deseti odehraných zápasech, kdy se sedmkrát radoval z výhry, jednou remizoval a dvakrát prohrál, posunul na druhou příčku v tabulce druhé fotbalové ligy. V neděli 28. října čeká žižkovské fotbalisty zápas se Slovanem Varnsdorf, který začíná v 10.15. Začátek listopadu bude ve znamení zápasu s Bohemians 1905, kteří se 4. 11. od 17.00 budou snažit vrátit předchozí porážku. O týden později 11. 11. by se pak na domácím stadionu měl objevit tým FC MAS Tábořsko.

ZAČNĚTE BĚHAT

Říjen je ideální doba, kdy začít s běháním, vedra už nejsou taková, aby vám začátky znepříjemňovala. Navíc Žižkovští mají výhodu v tom, že mohou vyběhnout přímo ve své čtvrti do parku na Vítkově či překonat hranici Prahy 3 do Riegrových sadů. První hodinu můžete zkusit i s trenérem, kterého můžete sehnat například na www.bezeckaskola.cz.

Mužům vstup zakázán

TEXT *Eva Fryšarová* | FOTO *Filip Singer*

Ženy, zbystřete! V centru Žižkova se otevřelo nové fitness centrum, které je určeno pouze vám. Do růžova laděná Expreska nabízí třicetiminutový kruhový trénink pod dohledem trenérky i nutriční poradenství. A navíc: lekci si nemusíte objednávat dopředu.

„Nebudu chodit do posilovny, protože tam na mě budou koukat namakaní borci a budu se cítit trapně.“ Tak zní nejčastější obava a tak trochu i výmluva něžného pohlaví, proč fitko obcházet velkým obloukem. Právě to ve svůj prospěch otočila síť růžových Expresek. Mužům je sem vstup zakázán. V Praze jich doposud bylo deset. Jedenáctá se otevřela 13. srpna ve Slavíkově ulici blízko náměstí Jiřího z Poděbrad. První trénink si tu vyzkoušíte zdarma.

Hned po příchodu se mě ujme sympatická trenérka Zuzka, vyplní se mnou krátký dotazník o mých cílech a vrháme se na cvičení. Nejdřív mě nechá zopakovat několik cviků, aby zjistila, jestli správně držím tělo a na kterých partiích bych měla zapracovat.

Pak se pouštíme do samotného tréninku. V kruhu tu je rozmístěno několik strojů. Každý na posilování jiné části těla a s jednoduchým systémem nastavení zátěže. Po dvou je odděluje mezistanice. Co stanoviště, to třicet sekund, které vám oznamuje gong. Poprvé se mnou tři kolečka absolvuje trenérka Zuzka. Předvede mi, jak se na kterém stroji cvičí, a seznámí mě s možnostmi, jak vyplnit čas mezi posilovacími stroji. Mohu stoupat na bedýnku, poskakovat na speciální desce, pracovat s činkami, ale i cvičit na

bosu nebo na podložce Flowin. Tím, jaké cvičení volím na mezistanicích, určuji intenzitu a zaměření tréninku. To je zároveň zárukou, že si pokaždé lze naordinovat trochu jiný druh lekce a růžové fitness vás tak nezačne nudit.

Během půl hodiny taková kolečka stihneme zhruba tři, lekci končíme protažením. Expreska tvrdí, že právě takové cvičení třikrát týdně stačí k tomu, abyste shodila nějaké to kilo, tvarovala postavu nebo se dostala do kondice. Právě proto je růžové fitko atraktivní i pro časově vytížené ženy. Mohou přijít kdykoliv bez objednání a stačí jim pouhých půlhodina.

Navíc Expresky fungují na principu členství, přičemž je sympatické, že zaregistrujete-li se v jedné, můžete navštěvovat kteroukoliv. Klientkám je k dispozici také nutriční specialista a v budoucnu se tu mají konat různé jednorázové akce, například zumba v kruhu. ■

Expreska Jiřího z Poděbrad / Slavíkova 15
PO–PÁ 7.00–20.00 / SO 9.00–12.00 / NE 15.00–20.00 / zápisné: 600 Kč, tříměsíční plán: 2070 Kč, půlroční plán: 4140 Kč, celoroční plán: 7080 Kč

Zábava nového typu

TEXT redakce

Přesně v polovině října se v českém éteru objevila nová celoplošná stanice TV Pětka, která doplní pražskou televizi Metropol. Programový ředitel Václav Kutil se s námi podělil o novinky, které na vás aktuálně čekají.

Co divákům přinese zbrusu nová televize Pětka a jak se změní televize Metropol?

Pětka přinese především nové a nepříliš časté formy zábavných pořadů, přičemž z televize Metropol přebírá některé úspěšné formáty, jako jsou City Koktejl nebo Na Vrcholu. Metropol se pak bude věnovat čistě Praze a v ní podrobněji jednotlivým městským částem. Každou hodinu pak budeme vysílat pražské Zprávy, přibude mnohem víc vstupů od našich skútrařů a v podvečer čeká naše diváky hodinový zpravodajsko-publicistický pořad.

Jaké konkrétní pořady pak televize Pětka přinese a na které osobnosti se můžeme těšit?

Diváci Pětky mohou čekat známé tváře, jako je například David Suchařípa, který vystoupí v roli moderátora gastronomického talkshow Nevař z vody, herečka Mahulena Bočanová pak bude moderovat pořad Sen za den, který diváky provede pražskými salony krásy, obchody a bary. Překvapivou tvář je například i Iveta Bartošová, která se představí ve vlastní reality show, zábavná stálice Zdeněk Izer v parodickém pořadu Buřtcajk, Petr

Vondráček v pořadu Nic není nemožné či talkshow s Jakubem Kohákem.

Jak můžeme obě televize naladit?

TV Metropol vysílá v DVB-T v Praze a ve Středočeském kraji a na kabelovkách UPS a O2 TV, zatímco televize Pětka bude dostupná po celé České republice ve třetím multiplexu například společně s Prima Love a Óčko TV. ■

Nejnebezpečnější ... (viz tajenku). **Murphyho zákony**

	MODIFI-KACE KYSLIKU	ŽENSKÉ JMÉNO		STŘÍKAT	V PRAVOU CHVILI	JEDNÁNÍ	ZN. KILO- AMPÉRU	PROSTŘE- DEK NA RÁNY	PULZ		VÝMĚSEK TĚLA	SNÍŽENÝ TÓN	POHONNÉ KOLO	POLE PŮ- SOBNOSTI	ROVNĚŽ
ČÁST VOZU			KLEPAT DIVIS							MEČENÍ					
ZAČÁTEK TAJENKY										POSTAVA SLOVEN. SPOJKA					
OSLOVO- VATVE 3. OSOBE							INDIÁN NEALKOH. NÁPOJ					HLT ČÁST NOHY			
TYKVO- KVĚTÁ ROSTLINA						EDÉM VIDINA					SLOVEN- SKY RTY NÁŠ TENISTA				
	ELEK- TRONKA	LATIN. SPOJKA POSTŘI- KOVAT			ZÁŘE RUSKÁ ŘEKA					CESTOVNÍ PRŮKAZ ŽENSKÉ JMÉNO				NEOTE- SANEC	SARMATI
ZKRATKA SOUVH. OKTANT				VZÁCNÝ PLYN NĚMECKÁ MINCE					PŘÍZRAK VÁNOČNÍ RYBY						
ZNAČKA KRYPTONU			NĚMECKÝ LITERÁT TRPYT					SVATEBNÍ KVĚTINA ZTRĚŠ- TĚNEC					ZNAČKA HLINIKU NADŠENÍ		
STŘÍBRNÁ MINCE						DRUH PAPOUŠKA ZÁKLADNÍ ČÍSLOVKA						ŽENSKÉ JMÉNO NÁZEV HLÁSKY			
ZNAČKA DOUTNÍKU							HORA V NEPÁLŮ POLNÍ MÍRA				ROD ŘÍMSKÝMI ČÍSLO 505				
ATLET. NÁČINÍ					KONEC TAJENKY										
SÍDLO VRUSKU					DRAVCI					ŽILA					POMŮCKA: API, ATKA, NARA.

Správná odpověď z minulého čísla: **PODNIK, KTERÝ NEPŘINÁŠÍ NIC JINÉHO NEŽ PENÍZE, JE UBOHÝ PODNIK.** Výhercem 500 Kč se stala Jarmila Loužná. Gratulujeme! Novou tajenku nám se zajímavým komentářem zašle nejpозději do 14. 11. na e-mail soutez@zizkovskelisty.cz nebo SMS na číslo 775 448 967. Autor, jehož správnou tajenku s dovětkem ohodnotí redakce jako nejzajímavější, obdrží výše zmíněný honorář.

CHLAPŮM VSTUP ZAKÁZÁN!

Tady vládne
SUPERMÁMA
Markéta Hruběšová!

Sledujte každý všední den
ve 13:00 na **TV PĚTKA**!

TV PĚTKA. Jediná opravdu česká televize.

TV PĚTKA naladíte v multiplexu 3,
na satelitu Astra a kabelových sítích.
Více informací na www.petka.cz

